

YENİ EVRENİN BAZI ÖZELLİKLERİ

Kendi yapısından kaynaklanan iki gelişme kapitalizmi ortadan kaldırır: İç çelişkiler ve sınıf savaşımı. Bu demektir ki, kapitalizm, kendisini yıkacak güçleri kendi içinde taşır.

Kapitalist ekonomi, ilk başlarda ortaya çıktığı haliyle kalmaz. Kapitalizmin tarihte ilk ortaya çıkışıyla, sonraki gelişme aşamaları birbirinden farklıdır. Kapitalizmden söz ederken, onun gelişme aşamaları göz önünde tutulmalıdır ve her aşaması ayrı ayrı ele alınmalıdır. Biz bugün kapitalizmin sıçramalı çöküşünden söz ederken, evrimin ileri aşamasındaki durumundan söz ediyoruz. Marx'ın Kapital'de kapitalizmi çözümleme yöntemi iyi kavranmalı. Marx, kapitalizmi hem kendi bütünlüğü içinde değerlendiriyor, hem her aşamasını ayrı ayrı irdeliyor. Kapitalist gelişimin her uğrağı ayrı ayrı incelenmeden bu ekonominin geçiş yasaları anlaşılabilir. Çünkü Marx'ı asıl ilgilendiren kapitalist ekonomiye egemen olan yasalardan çok, bu yasaların birinden ötekisine geçişidir. Diyalektik geçişler kavranmadan, Kapital'deki çözümleme yöntemi kavranamaz. Marx, kapitalizmin kaçınılmaz yıkılışını, önce tarihsel olarak açıklıyor, sonra, bir de diyalektiğe dayanarak kanıtıyor. Kapitalizmi yıkacak iç çelişkilerin olgunlaşması, kapitalist ekonominin evriminin sonucudur. İç çelişkiler, kapitalizmi yıkıp çözecek kadar olgunlaşmıştır.

Kapitalizm, ileri kapitalist ülkelerde, evrimin yüksek aşamasındadır. Ekonomik yapısı daha geri kapitalist ülkelerde, çelişkilerin gelişimini sağlayacak bir evrimsel gelişme yaşanmıştır. Üretiminin toplumsallaşması ileri bir düzeye varmıştır. Yeni ve daha yüksek bir topluma geçişi bir zorunluluk durumuna getiren, üretimin derinleşen toplumsal karakteridir. Toplumsallığı sonunda, tüm topluma kabul ettirecek olan da toplumsal üretimdeki bu gelişmedir. Kapitalist ekonomi tarihsel olarak zorunlulukla üretimde toplumsallaşmaya doğru ilerler. Bu ilerleme aynı zamanda kendi çöküşüne doğru bir ilerlemedir. Kapitalizm kendi karşısına dönüşüyor. Üretimin toplumsal karakteriyle, kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişki çok belirgin olarak öne çıkmıştır. Kendini emek-sermaye çelişkisi olarak ortaya koyan bu çelişki, tüm toplumsal olayların dayandığı eksenidir. Proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf savaşımı bu uzlaşmaz çelişkilere doğar ve şiddetlenir.

Sürüp giden sınıf çalışmaları kapitalizmin yok olmasını getiriyor. Bu toplumsal sistem; kendisini yıkacak gücü kendisi yaratır. Bu güçlerin en devrimcisi olan proletarya, yine bu sistem tarafından eğitilip savaştığı durumuna getirilmektedir. Proleter sınıf birleşip eylemci bir sınıf düzeyine yükseldikçe, burjuva düzenin çelişkilerini keskinleştirici, şiddetlendirici bir rol oynar. Proletaryanın kapitalist egemenliğe karşı sınıf savaşımı gitgide genel bir özellik almış ve burjuva düzeni yıkacak bir yetenek

kazanmıştır. Marx, proletaryanın mutlaka iktidara geleceğini belirtirken; bu görüşünü kapitalizmin iç çelişkilerinin gelişimi ve proletaryanın sınıf savaşımının sonucuna bağlamıştır. Şimdi hem iç çelişkiler keskin, hem de sınıf savaşımı yoğun ve şiddetli. Proletaryayı zafere taşıyacak koşullar, nereden bakılırsa bakılsın, son derece olgun.

Proletaryanın dünyayı dönüştürücü rolünden hep söz edilir, ama bu dönüşümün ancak devrimci savaşım yoluyla olabileceği ve bu çerçevede devrimci sınıfın savaştığı yeteneğinden pek söz edilmez. Halbuki iç çelişkiler ne kadar gelişkin olursa olsun, eski toplumu yıkacak ve yerine yeni bir toplum ku-

ruracak olan devrimci sınıfın alt-üst edici pratiği, yani savaştığı yeteneği gerekiyor. Peki proletarya bu yeteneğin neresindedir? Öncelikle belirtmek gerekir ki, her ülkenin proleter sınıfı, kapitalist egemenliğe karşı uzun sınıf savaşından, uzun iç savaştan, isyanlardan, ayaklanmalardan geçmiştir. Devrim yapmış ülkelerin proletaryasının durumu var. Bazıları devrimci mücadelenin tüm bu süreçlerinden geçti, bazıları ise, en azından bir kısmını yaşadı. Kapitalist egemenliğe karşı verilen bu uzun, yoğun, şiddetli ve genel sınıf savaşımı tarihi, proletaryanın nasıl bir militan nitelik kazandığını tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Proletaryanın, sınıf savaşımında kapitalist egemenliği kuşatıcı, yıkıcı ve devrimci örgütlere sahip olduğu yine çok iyi bilinen bir durumdur. Eğer böylesine devrimci sınıf örgütlerine sahip olmasaydı; bu denli iyi örgütlenmiş egemen sınıfa karşı, bu kadar uzun bir savaşım yürütemezdi. Proleter sınıf, ideolojik olarak da sağlam, bilimsel, devrimci bir dünya görüşüne dayanıyor. Bilimsel sosyalizm dönüştürücü bir güçtür, komünist proleter hareket bilimsel teoriyi ve devrimci pratiği kendi mücadelesinde birleştirmiş, bu yüzden, kazanmak için gereken silahlarla donanmıştır.

Dünya proletaryasının tarihsel rolünü yerine getirmekte ulaştığı düzeyi tanımlamak için en uygun ifade, "dünyayı dönüştürecek bir güç" ifadesidir. Dünyayı dönüştürürken, kendi kendisini de dönüştürmektedir. Dünyayı dönüştürecek bir güç olma durumu, kendi içinde, çok yönlü gelişimi ve esas olarak da savaştığı devrimci niteliğini içerir. Proletarya bu niteliğiyle -tabii aynı zamanda artan niceliğiyle de- birçok yerde dünyayı değiştirmiş ve birçok yerde de değiştirecek durumdadır. Proletaryanın geldiği yeri ve düzeyini kavrayamayan bir teori, politika, sanat ve estetik, ne tarihsel gelişmeyi ne de dünyayı dönüştürme eyleminin itici güçlerini anlayamaz. İnsanlığın içine girdiği yeni tarihsel evreyi hiç anlayamaz. Bu evrede de dünyayı değiştirecek biricik güç proletaryadır. Proletaryanın bu yeteneği olmadan, devrimci eylemi olmadan zorunluluk çağından özgürlük çağına o büyük sıçrama yapılamaz. Proleter sınıfa boş öğütler düzmetk yerine, bu sınıfın savaştığı yeteneği ve pratik devrimci niteliği doğru olarak saptanırsa doğru olan yapılmış olur.

İnsanlar ne kadar koşulların ürünüyse, koşullar da o kadar insanların ürünüdür. Yeni tarihsel koşullar ne denli insanların, somut olarak da çeşitli sınıfların karşılıklı ilişkilerini koşullandırıyor, sınıf savaşımı da bugünkü tarihsel aşamayı koşullandırıyor. Bu anlamda bugünkü tarihsel gelişme (Yeni Evre) sınıflar mücadelesini etkiliyor, onu değişime uğratiyor; sınıf savaşımı da bugünkü tarihsel durumu etkiliyor. Ekonominin ilerlemesi, üretici güçlerin gelişme düzeyi ve toplumsal üretimin boyutları,

insanlığın, o zorunluluk çağından özgürlük çağına atlayışının koşullarını oluşturmuştur. Yine bu gelişme, özgürlük çağına geçiş için devrimci sıçramaları bağrında taşımaktadır. Kapitalizmin çöküşü sıçramalı bir şekilde olurken, komünizme geçiş de sıçramalı bir özellik kazanmıştır. Günümüzde sürmekte olan sınıf savaşımı, kapitalizmin çöküş ve sosyalizmin yükseliş çağının özelliklerini taşımaktadır.

Çağımızın dönüştürücü gücü olan proletaryanın sınıf savaşımının tüm yönleri tam bir açıklığa kavuşturulmalıdır. Proleter sınıf ve geniş kitleler, içinde buldukları koşulların ve kendi durumlarının tam bilinciyle hareket ediyorlar. Bir kölenin kendi köleliğinin ve bunun dayandığı koşulların bilincine varması(kendini farkındalık) köleliğin ortadan kalkması için ilk uyanıştır. Ancak bundan sonradır ki isteklerini açıktan açığa ileri sürebilir. Ücretli köle olan emekçi sınıf, isteklerini, hedeflerini belirlemekle kalmıyor, onu gerçekleştirmek için doğrudan doğruya savaşım da veriyor. Çağın en etkin ve sonuna dek tutarlı devrimci sınıfı olduğunu, sosyal devrimler yüzyılı boyunca kanıtlamıştır. Proletaryanın dünyaya bakış ilkesi, proletarya enternasyonalizmi, proleter sınıfın kurtuluş aracıdır, koşuludur. Bilimsel, proleter ve devrimci komünizm, proleter sınıfın bilincine, mücadelesine ve yaşamına iyice yerleşmiştir: Kurtuluşun yol göstericisidir.

Kapitalizm, toplumsal insanlığın gelişimiyle çelişki ve çatışma içindedir. Toplumsal insanlığın öz toplumsal güçleri, ona yabancılaşmış güçler olarak, onun dış koşulları olarak onun üstünde egemen durumda. Bu çatışmanın çözümü var olan maddi koşullarda saklıdır. Maddi koşulların olgunlaşması, çözümünü de olgunlaştırmıştır. Kapitalist toplumun tüm organizmalarına yerleşmiş olan yeni toplumun maddi koşulları, bu toplumun yapısına sığmayacak kadar olgunlaşmıştır. Bu durumda yeni bir toplum, eski toplumun yerini almadan, kapitalist yıkım ve çürüme toplumun en dinamik ve en canlı güçlerini etkisi altına alacaktır. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, ortak yaşamlı, topluma, sınıfsız topluma geçiş insanlık için bir ölüm-kalım sorunudur. İnsanlar bu durumun öylesine farkındalar ki, bunun sür git devam etmesini kabul etmeyeceklerdir ve etmezler. Dış koşullar, yabancılaşmış koşullar olarak karşılıklarına çıkan maddi güçleri, ortaklaşa denetim altına almaları halinde, bireyler, nasıl özgür olacaklarını, ekonomik olarak gereksinmelerini nasıl karşılayabileceklerini ve buna dayanarak nasıl çok yönlü bir gelişme içinde olacakla-

rını kavramış durumda. İşte bu kavrayışla, bu hedef doğrultusunda kapitalist dünyayı alt-üst ediyorlar.

Emekçi sınıf nasıl ücretli kölelik koşullarını yıkmak için mücadele veriyorsa, kadınlar da, kadının köleliğinin yıkılması; erkeklerle, toplumsal yaşamda gerçek eşitliğin sağlanması için yükselen bir mücadele içinde. Kadının köleliği tarihin ürünüdür, varlık nedenini sınıflı toplumda bulur. Ancak, yalnızca kadının köleliğinden söz etmek, kadının özgürlük mücadelesinde geldiği yeri görmemektir. Kadın artık yalnızca köle değil, köleliğin yıkılması için mücadele veren özgürlük savaşçısıdır. Kölelikten özgürlüğe giden yol, devrimden, militan mücadeleden geçer. Emekçilerle toplumsal devrim mücadelesine katılarak, bu mücadelede sonunda kendi özgürlüğünü de gerçekleştirmiş olacaktır. Kadın, artık o edilgen, boyun eğen kadın değildir; başkaldıran, eylem yapan, bilinçli ve savaşçı bir konumdadır. Kadının durumundaki bu büyük değişim, içinde olduğumuz tarihsel evrenin en önemli özelliklerinden biridir. Toplumsal üretim sürecine katılması, eğitilmesi ve örgütlenmesinin koşulları kapitalizm tarafından yaratıldı. Bu kadının kurtuluşu yolunda büyük bir tarihsel aşamadır. Kadınlar, dünyanın kurtarılması, dönüşüme uğratılmasıyla kendi kurtuluşlarının da gerçekleşeceği; bu kurtuluşun, toplumun kurtuluşunun (özgürlüğünün) genel ölçütü olacağı bilinciyle hareket ediyor. Bu bilinçle, insanın insan üzerindeki her çeşit köleliğini kaldıracak olan komünist toplum için eylemden eyleme koşuyor.

Proleter sınıf ve geniş kitleler, içinde buldukları koşulların ve kendi durumlarının tam bilinciyle hareket ediyorlar. Bir kölenin kendi köleliğinin ve bunun dayandığı koşulların bilincine varması(kendini farkındalık) köleliğin ortadan kalkması için ilk uyanıştır. Ancak bundan sonradır ki isteklerini açıktan açığa ileri sürebilir. Ücretli köle olan emekçi sınıf, isteklerini, hedeflerini belirlemekle kalmıyor, onu gerçekleştirmek için doğrudan doğruya savaşım da veriyor. Çağın en etkin ve sonuna dek tutarlı devrimci sınıfı olduğunu, sosyal devrimler yüzyılı boyunca kanıtlamıştır. Proletaryanın dünyaya bakış ilkesi, proletarya enternasyonalizmi, proleter sınıfın kurtuluş aracıdır, koşuludur.

Sanat, çağımızın devrimci, dönüştürücü bu karakterini tüm yönleriyle yansıtmalı. Yalnızca yansıtmakla ve ona kendinden birşeyler katmakla kalmamalı, çağ dönüşümünde de etkin bir rol oynamalıdır. Toplumcu gerçekçi sanat yaratıcı bir kavrayış biçimidir. Dünyanın dönüşümünü ve bu dönüşümün etkileyci, sürükleyici, devrimci gücünü toplumsal yaşamın tüm ilişkileri içinde vermek toplumcu sanatın bir özelliğidir. Tipik koşulların tipik karakteri, dönüşüme uğramış koşullarda tarihin en köklü devrimini yapacak düzeye gelmiş emekçi insanlık içinde ortaya çıkmıştır. Bu birey, bilinçli işçidir, komünist militandır. Kitleler on yıllardır dünyayı değiştirmek için eylem halinde. İşçiler artık yalnızca kapitalist sömürünün bir nesnesi değil, bu düzeni yıkacak devrimci bir güçtür, tarihin öznesidir. Kendi tarihini kendisi yapmak kararlılığındadır. Şimdiye kadar bu tarihi bilinçsizce yaptı. Şimdi kendisinin bilinciyle tarih yapıyor. İnsanlığı kurtarmak için kendine güven içindedir. Sanat işte bu kitleleri, bu bireyleri anlatmalıdır.

C. Dağlı

BİR ONUR SINAVI

Seçimlerin tozu dumanı arasında kalan, bu yüzden pek fazla dikkat çekmeyen bir gelişme, dumanlı hava dağılınca kendini göstermeye başladı. Bu, işçi sınıfı hareketinden başkası değildi.

Ardı ardına alınan grev kararları, sahte olduğu yavaş yavaş dile getirilen oylarla kendini yenilemiş teknelci iktidarın suratındaki o pişkin gülümsemeyi, bir anda dondurmuş görünüyor. Oy oranlarını şişirilmiş pazular gibi gösterip, havai fişekli, lazerli şölenlerin muzaffer komutanı kasıntısıyla ortada dolanan teknelci sınıfın partileri, yutacak lokma ararken daha ilk adımda ekşi bir elmaya rastlamanın burukluğunu yaşıyorlar.

Oysa herşey onlar için ne de güzel gidiyordu seçimler sayesinde. İstediklerini elde etmişler, parlamentoyu toplumun önemli bir kesimi gözünde yıpranmışlıktan kurtarmışlar, bir güzel yıkayıp “sol-sosyalist” papatyalarla bile süslemişlerdi. Bunu başarmak için kopartıkları yaygaranın gürlüğüyle kulakları öyle sağır olmuştu ki, işçilerin dişlerinin nasıl gıcırdadığını, bıçaklarını nasıl bileylediklerini ne duydular, ne de gördüler.

Onlar meydanlarda birbirlerine ip atarken ya da havaya savurdıkları boş vaatleri ağız şapırtısını andıran alkışlarla devşirirken, bütün bu tantananın, umut ve hayal ticaretinin uzağında bir sınıf, sessiz ve derinden, endişe ve öfkeyle, ama özgüven eksikliği yüzünden kayıplarla geçen yılların acısını çıkarmak üzere, son hazırlıklarını tamamladı. Seçim oyununun süslü perdesi inince, havada uçuşan son konfeti parçası da yere düştüğünde, mutlu-mesut hayallerin her zamanki satıcısı burjuva sınıf, burunlarının dibine kadar uzatılan kağıtların üzerinde şu yazıları gördü: Grev kararı alınmıştır.

Ama nasıl olur? Şu geçen son beş yıla bakıldığında, herşeyi ne güzel idare etmişlerdi ve bu konuda burjuva sendikacıların hatırı sayılır yardımlarını görmüşlerdi. Bu yardım sayesinde, “kriz oldu, şimdi toparlanıyoruz, sabredin” safsatalarıyla, bu da işe yaramazsa işsizlik tehditleriyle, işçi sınıfını sessizliğe gömmüşlerdi.

Gerçi, bu beş yılda, SEKA, Seydişehir ve TEKEİ işçilerinin “can sıkıcı” işgal eylemleri ve daha bir dizi ufak tefek işçi direnişleri olmuştu ya; genel hareket burjuva sendikacı-

ların kontrolünde felç durumdayken, bu tek tük ve kuşkusuz yine de tehlikeli eylemler, felç durumunu genel hareketlenmeye çevirecek bir etki yaratamamıştı.

Bu düz ovada teknelci sermaye, 2001 krizinin bağrında açtığı ölümcül yaraları pansuman etti, kimi zaman büyük kârlarla yaralarını iyileştirdi, bol sıcak parayla çarklarını döndürdü, ekonominin büyüme rakamlarıyla güldü, düşen enflasyonla coştı, yerinden kıpırdamayan döviz fiyatlarıyla şırmardı.

Sefaletle Terbiye Dönemi Sonuna Geldi

Fakat teknelci sınıf, birşeyi gözden kaçırıyordu: Başını kaldıramadığı için ortalıkta pek görülmeyen işçi sınıfı hareketinin, genel uyusukluğa uyum göstere-

rek, uykuya daldığını sanıyordu. Yanılıyordu.

İşçi sınıfı uyuduğu için değil, ama daha önce hiç görmediği şiddette bir işsizlikle, hiç bir umuda yer vermeyen karanlık bir çukur gibi göz kırpan dile gelmez sefaletin manzaralarıyla kuşatılmış ve kendini savunmaya çekilmişti. Uyumuyor, dişini sıkıyor, dayanabileceği son noktaya kadar, birşeylerin değişmesi umuduyla korkunç bir sabır biriktiriyordu.

Resmi ve gayrı-resmi yalan makinelerinin uydurduğu işsizlik rakamlarıyla değil, ama gerçek hayatın dilinden, adeta her köşeden fırlayan bir dikenli çalı gibi yayılan işsizlik ve sefalet manzaraları, önceliklere hiç benzemiyordu. İşçiler, daha önceki dönemlerde de işsizlik sopasıyla pek çok kez korkutulmuştu, ama hiç bu kadar kalıcı, hiç bu kadar yaygın ve ölümcül bir sefaletin damgasıyla yüklü değildi. İşçi sınıfı, her kapı eşliğinin altından sızan, sıcak yuvaları darmadağın eden, sokakları kapkaç cehennemine çeviren bu kanserli salgından kaçınabilmek için, öfkesini sabır taşında törpülemekten başka, birşey elinden gelmiyordu.

Ama öfke, o kabına sığmaz taşkın, eğer gelecek geniş bir yatak bulamazsa, kendini yiyip bitiren güç değil miydi? İşçiler, varlıklarının son büyük temeli olan, ezilmiş bir sınıf olmanın öfkesinin damarlarından akıp gitmesine izin vermezdi. Bu, ezilen her sınıfın intiharı olurdu.

Ve sabır, o erdemli ve bilge kaya, fırtınaların savurup bağrını dövüp durduğu dalgalara sonsuzca dayanabilir miydi? O dalgalar ki, Hrant Dink’in cenazesinde ya da 1 Mayıs Taksim’de, önünde durulmaz bir sel yaratmış, en arkada du-

ranı en öne fırlatmış, karanlık bulutlarla dolu kasvetli havaya umut yüklü bahar kokusu yaymıştı. İşçi sınıfı, yıllardır süren en sert mücadelelerinin biriktirdiği keskin bilinciyle, o kokuyu alıp ciğerlerine çekecekti elbet.

Daha düne kadar, işsizlik ve sefaletin korkutucu gölgesinde felçleşmiş refleksleriyle, ne SEKA'nın, ne Seydişehir'in, ne de TEKEL işçilerinin güçlü dayanışma çağrılarında dahi, gereken cevabı verememişti; ama umursamazlıktan değil, henüz kendini tüketmemiş bir sabırdan gelen sessizlikten.

Ve yine, daha düne kadar "birşeyler değişecek, sık dişini" diyen o bilge sabır, geriye geriye son duvara sırtını dayamış bir sınıfı, daha ne kadar süre olduğu yerde çakabilirdi? İşini kaybetmemek için katlanılan zorluklar, inanılmaz aşağılanmalar, aşırı çalışmanın ruhu ezen bezginliği, 15-16 Haziranları yaratmış bir sınıfın görkemli anılarını bir değirmen taşı gibi öğütemezdi ki?! Onlar, modern zamanların modern proletaryasıdır; Haraptar Köyünün ağa kırbacından başka birşey görmemiş marabaları değil.

Sesler İçinden Bir Ses

Yeni ve tarihi bir onur sınavıdır bu, işçi sınıfı için. Seçimde havalara bolca saçılan vaadlere, rüşvetlere, meclisin parlıtlı süslerine aldanmadığını, üst üste alınan grev kararlarıyla ilan eden işçi sınıfı, daha şimdiden bu onur sınavını başarıyla vermiştir. Onu hiç bir politik ayak oyunuyla kandıramadığını tekelci sermayeye göstermek için, bu kadarı bile yeterli.

Ama bu onur, iyi bir başlangıç gösterisi olsa da, kısıtlı hedeflere ulaşmak için bile yeterli değil. Onur, kendi silahlarıyla donanmalıdır.

Daha şimdiden, burjuva sendikacılar tekelci sermayeyle kapandıkları kapılar ardında, bu büyük onur sınavını üç kuruşluk bir anlaşma için satmaya hazırlar. İşçilerin çoktan öğrenip ezberlediği bir gerçektir bu; hangi birine sorsanız, sendika yöneticilerine dair güvensizlik dolu aynı cevabı alırsınız. Ve o, size sorar bu kez: "İyi de çıkış nerede?"

Ortalama sol ve reformistler de, bu yeni başlamış onur savaşının daha yazılmamış sayfalarına imza atmak için ha-

En gerici sendikaların en geri konumunda birliği size öğütleyenleri dinlemeyin, diyor o ses; çünkü bu, sadece burjuva sendikacıların değirmenine su taşır. Onun yerine, en ileridekiler, burjuva sendikacılardan bağımsız, kendi komitelerini kurmalıdır. Şimdi, sabrın çatlayıp öfkenin akacak kanal aradığı bu tarihi sınav anında, eğer, diyor o tanıdık ses, en ilerideki işçiler komitelerde birleşir ve mücadele sürecini kontrolleri altına alırlarsa, en gerideki işçiler bile, bu örneği izlemekte büyük bir istek ve azim göstereceklerdir. Birlik denen o sihirli değnek adına, hedeflerinizi ve istemlerinizi törpülemeyin; tam tersine, on yılların biriktirdiği özlemlerinizi son damlasına kadar hareketin hedefi olarak biçimlendirmenin tam zamanı.

rekete geçiyorlar. Kimisi, her zamanki yavan söylemlerini, "hak ve hukuk" çağrılarını meşalelerinin üzerine işleyip işçilere sunuyor. Ama sınıf bilinçli işçi, kurtuluş meşalesi diye eline tutuşturulana bakıp dudak büküyor: "Hakı hukuku biz de pek ala biliyoruz ya, siz bize henüz bilmediklerimizi anlatın hele!"

Kimisi de, çoktan umudunu yitirmiş, işçi sınıfının büyük hedeflerini çoktan toprağa gömmüş olduğu için, elleri bomboş geliyor. "Yapılacak fazla birşey yok. Sendikacılar ne koparırsa ona razı olun, daha ileri istemlerde ve söylemlerde ısrar edip, birliği bozmayın" vaazında bulunuyorlar. Yıllardır alışık olduğu bu vaazı can sıkıntısından ölüncesine dinleyen işçi, bu kez onlara soruyor: "Bu umutsuzluk ve daha mindere çıkmadan havlu atmak yerine, hareketi daha ileri nasıl taşıyım, sen onu söyle."

Ve sonra, her yıl 1 Mayıs anlarında duymaya alıştıkları o sesi duyuyorlar. En gerici sendikaların en geri konumunda birliği size öğütleyenleri dinlemeyin, diyor o ses; çünkü bu, sadece burjuva sendikacıların değirmenine su taşır. Onun yerine, en ileridekiler, burjuva sendikacılardan bağımsız, kendi komitelerini kurmalıdır. Şimdi, sabrın çatlayıp öfkenin akacak kanal aradığı bu tarihi sınav anında, eğer, diyor o tanıdık ses, en ilerideki işçiler komitelerde birleşir ve mücadele sürecini kontrolleri altına alırlarsa, en gerideki işçiler bile, bu örneği izlemekte büyük bir istek ve azim göstereceklerdir. Birlik denen o sihirli değnek adına, hedeflerinizi ve istemlerinizi törpülemeyin; tam tersine, on yılların biriktirdiği özlemlerinizi son damlasına kadar hareketin hedefi olarak biçimlendirmenin tam zamanı.

Beklenen o zamanın geldiğini siz zaten biliyorsunuz, diye devam ediyor o sesler içindeki tek ses. Yoksa, böylesine korkutucu bir işsizlik ve sefalet bataklığına rağmen; burjuva sendikacılığın hareketin yaşamsal nefes borularını tıkamış olmasına rağmen; tekelci sermayenin bir yandan seçim tantanası, diğer yandan savaş ve darbe tamamlarına rağmen; bütün bu tehlikelerle dolu koşullar içinde, ardı ardına kavga alanlarına çıkmazdınız.

Üzerinden silkeleyip attığımız, sadece bir ölü toprağı değil, burjuva düzenin kendisi olacaktır. □

Tersanelerde iş kazaları sürüyor, işçiler bu kazalara tepki olarak eylemliklerini yükseltiyorlar. İki hafta içinde

tam 5 işçi iş kazası nedeniyle yaşamını yitirdi. Son olarak DESAN Tersanesi'nde bir işçinin iş kazası sonucu ölmesine karşılık Tersane İşçileri Birliği Derneği 4 Eylülde bir basın açıklaması düzenledi. DESAN Tersanesi'nin önünde saat 08:00'da düzenlenen basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu, BDSP, DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Şahan İlsever de destek verdi.

Sabahın erken saatlerinde Tuzla Gemi Tersanesi önünde toplanan işçiler üzerinde "Sigortasız Çalışmaya ve İş Cinayetlerine Karşı Örgütlü Mücadeleye! / TİB-DER" yazılı pankart açarak DESAN Tersanesine kadar sloganlarla yürüdüler. DESAN Tersanesine varıldığında çevik kuvvet ablukasıyla karşılaşan işçiler, tersane önünde basın açıklaması yaptılar.

Basın metnini okuyan Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu, her gün tersanelerden ölüm haberleri aldıklarını, son iki hafta içerisinde 5 kişinin yaşamını kaybettiğini belirterek; "Çalışma koşullarının vahşi kapitalizm dönemini bile geride bıraktığı tersaneler cehenneminde yaşanan bu iş cinayetlerinin sorumlusu tersane patronlarıdır. Yaşanan her cinayeti örtbas etmeye çalışan tersane patronları bu cinayetlerin işçilerin ihmalkarlığı sonucunda gerçekleştiğini söyleye dursun biz tersane işçileri asıl nedenin bu asalak kapitalist azınlığın gerekli önlemleri masraf olarak görmesinin, tersane işçisinin hayatına değer vermemesinin sonucu olduğunu biliyoruz." dedi. Nihadioğlu, GİSBİR başkanı Murat Bayrak'ın daha önce yaptığı "Tersanelerde işçi masrafı yükselirse tersaneler bizim için karlı bir alan olmaktan çıkar" şeklindeki açıklamasına vurgu yaparak şunları söyledi: "Onların masraf olarak niteledikleri işçilerin sigortası, ücretleri ve hepsinden de önemlisi iş güvenliği tedbirlerinin alınmasıdır. Bu pişkinlikte sınır tanımayan tersane patronu, GİSBİR başkanı, tüm tersane patronlarının ortak niyetini dile getiriyor. Biz bu ölümlerin son olmayacağını da biliyoruz. Belki de biz burada basın açıklaması yaparken bir kardeşimiz daha içeride cinayete kurban gidecek. Ama biz Tersane İşçileri Birliği olarak bu cinayetlerin yakasını

"TERSANE PATRONLARI YAŞANAN HER İŞÇİ CİNAYETİNİ ÖRTBAS ETMEYE ÇALIŞIYOR"

bırakmayacağız. İş güvenliği tedbirleri alınana kadar, tersaneler havzası cehennem olmaktan çıkana kadar tersane patronlarına karşı mücadele edeceğiz. Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak şiarıyla sonuna kadar mücadele edecek ve her geçen gün acımızın ve öfkemizin büyüklüğü ile tepkimiz de eylemliliklerimiz de büyüyecektir"

Basın açıklaması sırasında sık sık; "Katil DESAN-GİSBİR Hesap Verecek!", "Tersane İşçisi Köle Değildir!", "Artık Ölmek İstemiyoruz!", "Yaşasın TİB-DER, Yaşasın Birlik" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından Sedef Tersanesi'nde çalışan bir işçiyle çalışma koşulları ve işçi cinayetleri konusunda sohbet ettik. Sohbetimizde şunları söyledi. "Çalışma koşullarımız kötü tabii çünkü ağır sanayi. Ağır sanayi olunca çalışma koşulları kötü oluyor daha doğrusu tehlikeli oluyor. (...) Yeni ölen işçilerin çoğu elektrik çarpması sonucu öldü. Bunun nedeni malzemedir. Malzeme çıplak, kopuk veya yamalı olunca oluyor. Kablo aşınıyor aşındıkça çıplaklaşıyor elektrik çarpması bundan. Kabloları da eksik veriyorlar biz tamamlıyoruz. (...) İş kazalarını herkes duymuyor. Bunun önlemini alıyorlar. Bir yerde bir iş kazası olsun hemen ora-

az. Burada iş yok diye bir şey yok. Tersane bölgesinde iş çok ama hak ettiğin ücreti alamıyorsun. Her yerde taşeronlar var. (...) Bizim burada pek örgütlülük yok. İnsanları bir araya getirmek için belli bir örgütün olması gerekir. Yani biz bu işi yapacağız diyen bir yönetici olması gerekir, bir de kendine çalışmayacak insanlar için çalışacak yani hepimiz için çalışacak ki bu insanlar bir araya gelsin. Burada sendika var sadece eylem olursa gelip yarım saat bir saat burada basın açıklaması yap sonra git sendikada otur. Bu insanlar tabii gelmez. Bu insanları burada değil dışarda bir araya getirmek lazım. Ben buraya geldim ama herkes gelemez çalışırken. Adam zaten çalışıyor işten çıkıp gelse işten atılır. Çalışma saatlerinin dışında onları bir araya getirmek lazım. (...) Tüm bunların çözümü elbette insanların birleşmesinden geçiyor. Eğer birlik olursa her şey çözülür. Pek çok insan da işini kaybetmemek için iş korkusundan bir şey yapmıyor. Ama sonuçta herkes biraraya gelebilir."

Sedef Tersanesindeki işçiyle de sohbet ettikten sonra alandan ayrıldık.

NOT: Tersane işçileri daha önce de 2 Eylül'de Taksim'de kitlesel bir biçimde eylem yaparak Galatasaray Postanesi önüne kadar sloganlarla yürümüş ve bir basın açıklamasıyla iş cinayetlerini protesto etmiş, bundan sonra sessiz kalmayacaklarını belirtmişlerdi. 2 Eylül'deki basın açıklamasında Tersane İşçileri Birliği Başkanı Zeynel Nihadioğlu, mücadele taleplerini ise şöyle ifade etmişti:

- İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın, ölümler durdurulsun!
- Ücretler ve sigorta ve sigorta primleri ana firma (tersane) tarafından ödensin!
- Taşeronlaştırma kaldırılmalı, herkese kadro hakkı tanınsın!
- Yevmiyeci işçiliği son! Herkese insanca yaşamaya yeten düzenli ücret!
- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Gurbetçi işçilere sağlıklı barınma evleri sağlansın!
- İş cinayetlerinin sorumluları yargılansın!

TUZLA HAREKETLİ

Ben 22 yaşında bir deri işçisiyim. Tuzla'da çalışıyorum. Sizinle, son dönemde yaşanan gelişmeleri paylaşmak istiyorum.

Patronlarla jandarma karakolunun ortak hareket ederek işçileri sindirme politikalarıyla ilgili anlatacağım.

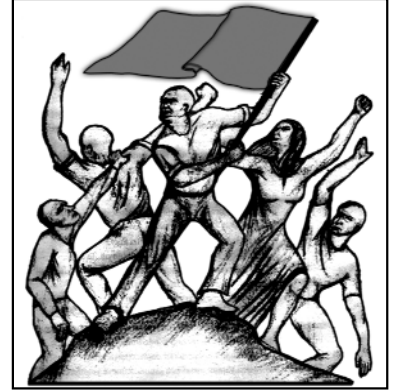
Şu anda deri sanayinde bazı fabrikalar direnişte. Nedeni, önceden kazandığımız haklarımızı geri almaya çalışmaları. Deri fabrikasında direnen işçilerle sendika temsilcileri, herhangi bir sorgulama olmaksızın tacizde bulunulup, dövülerek gözaltına alındılar. Dövenlerse, patronun emriyle jandarma... Resmen işbirliği. 4 işçi gözaltına alınca, deri sanayindeki işçiler bir araya gelerek basın açıklaması yaptılar. Tuzla Deri İş Sanayi içinde yapıldı basın açıklaması. 4 işçinin bırakılmasının üstünde durdular. Patronların baskılarına karşı işçilerin daha fazla dayanışma içinde olması gerektiği söylendi. Artık gelinen süreç de göz önünde bulundurularak hep birlikte mücadeleyi yükseltip

işçilerden alınan hakların geri verilmesini ve gözaltına alınan işçilerin ve sendika temsilcilerinin bırakılmasını istedik.

2 bin kişiden fazla işçinin katıldığı açıklama, sabah saat 09.00'da işe gitmeyecek yapıldı. 09.30'a kadar sürdü. Yürüyüşler, daha çok her fabrikadan meydana doğru oldu. Sanayinin girişinden sloganlarla meydana gelen işçilerse daha kalabalıktı.

Eskiye göre katılım daha yüksek ve işçiler arası dayanışma, kararlılık daha iyiydi. Ki bu yürüyüşler bile daha çok kendiliğinden gelişti. Sabah, yürüyüşü gören işçiler hep katıldılar, destek verdiler. Gözaltının da etkisi oldu.

Tuzla Deri Sanayii'nden Bir İşçi

Mücadele Birliği Okurlarına

İsmi Hüseyin, işçilik hayatıma yani kargo ve nakliye üzeri işçiliğime, 2000-2006 yılları süresinde Nak Kargo şirketinde başladım. Bu süre zarfında işçiliğimizin, verilen emeğin, akıtılan terimizin, haklarımızın, sosyal haklarımızın elimizden alındığını ve bu haklarımızın savunması yapıldığında işverenin bizlere karşı aldığı tutum ve davranışların yüksek derecede değişime uğradığını, yaşadığımız iş kazalarında, istenmeden olan mal zararlarında işverenin sosyal hakkımız olan SSK'mızın bile bu 6 sene zarfında 1 sene gözükmemesi, hasarlarda işverenin verdiği maaşın bir çoğunu bu hasarlarda kesintiye uğrattığını ve daha da ileri giderek, bizleri sıkıntılı bir sürece soktuğunu vurgulamak istedim. Nak kargo sürecinde en doğal hakkımız olan sendika üyeliğimizin yapılmasından sonra işverenin bizi işten atmasını ve geride kalan iş hayatımızın haklarını istemeye gelindiğinde SSK günümüzü çok ama çok eksik gösterdiğinden dolayı çok düşük bir tazminatla işten atılmıştık. Bu süreçten sonra Pınarbaşında Akdeniz Selçuk kargo şirketinde işe başladım. Ama burada anladım ki örgütsüz sendikasız çalıştığımız işyerlerinde

haklarımızın elimizden alındığını, kölece şartlarda çalıştırıldığımızı biraz da olsa anlamış durumdayım. Şu an bu şirkette sendikal hakkımızı aradığımızdan dolayı benimle birlikte 9 arkadaşımızla birlikte işten atıldık. Üye olduğumuz sendikaya üye diğer işçi arkadaşların ne koşullarda olursa olsun bizi sahiplenmesi bizle ilgilenmesi ve bir işçinin ne kadar kıymetli olduğunu hissettik. Bu süreçler yaşanırken işverenin devlet güçleriyle birlikte haklarımıza maras atılıp, bizleri durdurması inanılacak gibi değil. Şu an 10 kişinin yaptığı işi, getirdiği, sokaktan topladığı ve yaşamını tetikçilik üzerinden yürüten 50 kişilik bir çete ve polis güçleriyle birlikte işini yürüttüğünü tüm kamuoyunun duyarlılığına bırakıyorum. Sendika hakkımız ve bu hakların engellenemeyeceğini, direnişimizi mutlaka kazanacağımızı içtenlikle belirtiyorum. Tüm işçi arkadaşlara ve bu süreçte bizi yalnız bırakmayan TÜMTİS Sendikasına üye arkadaşlara ve Mücadele Birliği Okurlarına teşekkür eder çalışmalarında başarılar dilerim.

Şu an İzmir 5. Sanayi Bölgesinde Grevlerini Sürdüren Akdeniz Selçuk Taşımacılık şirketi işçilerinden Hüseyin

1 EYLÜL MİTINGİ VE BAZI SONUÇLAR

Geçen sene Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılan 1 Eylül Mitingi'ne polis saldırmış ve çok sayıda kişiyi gözaltına almıştı. Valiliğin izin verdiği bir miting polisin fiili olarak engellemesi, İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'ın "ali kıran baş kesen" edalarıyla sağa sola sataşması, geçen seneki mitingün anılarda kalan görüntüsüydü.

Bu sene, mitingün nerede yapılacağını yaygın bir şekilde duyurusunun yapılmaması, akıllarda soru işaretleri bırakmıştı. Yoksa sosyal reformistler ve oportünistler kitlelerin yoğun katılımından ve bu katılımın devrimci bir kitle hareketi doğurmasından mı çekiniyorlardı? Öyle ya, geçen seneki 1 Eylül Mitinginin, devrimci bir kitle hareketine dönüşmesine ramak kalmıştı; ve eğer o kitle oradan bir çatışmaya girseydi bu, Şişli ile sınırlı kalmaz, İstanbul'un her yeri savaş alanına dönerdi. Devlet, geçen seneden dersler çıkarmış olacak ki, bu sene daha miting alanına 200 metre kala yolun iki yanına yığıldığı polis gücüyle gözdağı vermeye çalışıyordu. Kalkanlı, gaz maskeli polisler, saldırıya hazır bekliyorlardı. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün "Savaş Günü"ne dönmesi işten bile değildi. Alana girişte polislin provokasyon yaratmak için gösterdiği ısrarlı çaba boşa çıkarıldı; ancak alana girildiğinde kitle sayısında bir düşme yaşandı. Deyim yerindeyse, en kararlı, en militan ve savaşkan kesim alanda kaldı.

Mücadele Birliği olarak biz, üzerinde "Dünyada Barış, Kapitalizme Savaş" yazan pankartımız ve Deniz baskılı bayraklarımızla yürüyüş kortejinde yerimizi aldık. Ve "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Jibo Azadi Aşti Şer Şer Şer", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganlarımızı atmaya başladık. Bir yandan da güzergah üzerindeki direk ve duvarları "Savaşta İrade Devrimde İsrar, 18. Yılında Leninist Saflara" yazan pullamalarımızla donattık. Özellikle Kürtçe attığımız sloganlara yurtseverlerin ilgisi yoğundu. Zaman zaman kortejimizin yanından geçenler sloganlarımıza eşlik ettiler. Sloganlarımızı polislerin iki taraflı tuttuğu yol boyunca daha gür attık ve arama noktasına geldik. Arama noktasında, dergimizin son sayısına ve Leninist Parti'nin 18.mücadele yılı için çıkardığımız broşürlere el koymaya kalktılar; ama ısrarlı çabamız sonucu bunları aldık ve miting alanında da dağıttık; pankartımızı herkesin göreceği şekilde yükseğe kaldırdık. Bu arada Leninist Partiyi simgeleyen orak-çekiç-yıldızlı bir pankart, alanda herkesin görebileceği bir ağaç üzerine asıldı. Kürt gençleri ise, Kongra-Gel bayrakları açtılar, sloganlarla alanda dolaştırdılar. Polis helikopterleri kitleyi terörize etmek için a-

lan üzerinde dolanmaya başladı. Alanın çevresindekiler gaz maskelerini takmaya, saldırı hazırlığı yapmaya başladılar. Sivil polisler platformun üzerine çıkarak miting tertip komitesini tehdit etmeye başladılar. Buna rağmen halkın coşkusu görülmeye değerdi. Devletin her yönelimine sloganlarla karşılık verdiler. Miting tertip komitesinin uzlaşmacı, geri tavırlarını yuhladılar. Miting tertip komitesi ne kadar alttan aldıysa, polisin tavrı o kadar saldırganlaştı. Birkaç kez ses düzeninin kablosunu çektiler ve fiili olarak miting engellediler. Bu sırada "meclise ufuk" getirme iddiasında bulunan Ufuk Uras konuşmasını yaptı ve sanki sahne arkasında yaşananlardan habersizmiş gibi alelacele konuşmasını bitirip kayıplara karıştı. Bizleri "ufuksuz" bıraktı! Polisin fiili engelleme tavrı saldırganlaşarak devam etti. Kürt gençleri, buna karşılık miting alanının ortasındaki bir direğe Kongra-Gel bayrağı astılar. Miting Tertip Komitesi ne yapacağını şaşırıp ve uyarılarını sıklaştırdı. Halk, miting tertip komitesini yuhalararken, bayrağı asanları alkışlıyordu. Sonunda bayrak indirildi ama Kürt halkının coşkusu azalmadı. Devlet, miting yaptırmamaya kararlıydı. Miting Tertip Komitesi en son milletvekili Sabahat Tuncel'i çıkardı platforma. Sabahat Tuncel, "Dünya Barış Günü'nün kendilerine kutlandırılmadığını, bu yaklaşımın çözüm değil çözümsüzlük getireceğini" söyledi ve platformdan ayrıldı. Onun ayrılmasından sonra Miting Tertip Komitesi, miting bitirdiğini söyledi ve kitleden sessizce dağılmasını istedi. Sayısı azalan kitle, yavaş yavaş dağılmaya başladı. Biz de, Mücadele Birliği olarak pankartımızı topladık ve alandan ayrıldık. Bu sırada polis, Tertip Komitesini ve kitlenin içinden bazı insanları gözaltına aldı. Polisin bu tutumu dahi, "provokasyon olur" gerekçesiyle sineye çekildi. Bir kez daha Kürt halkı, içine sinmeyerek alandan sessizce ayrıldı. Polisin saldırgan tutumu karşısında hep alttan alan bir tutum sergileyen Miting Tertip Komitesi, bundan sonraki eylemler için de polise cesaret vermiş oldu.

1 Eylül Dünya Barış Günü, büyük olaylara gebeydi ancak, sessiz sedasız sona erdi. Kürt halkının içindeki öfkeyi büyüterek...

İZMİR'DE 1 EYLÜL MİTINGİ

1 Eylül "Dünya Barış Günü"nde direnişte bulunan Akdeniz Selçuk Ambar işçileri de bir basın açıklaması düzenledi. İşçilerin basın açıklamasını yapacağı saatle, 1 Eylül ile ilgili bazı çevrelerin düzenlediği basın açıklaması aynı saate denk geldi. Bizler, işçilerin basın açıklamasına destek vermek için yanlarındaydık.

İskele'de Konak Pier'in önünden, Konak Avukatlar Büro-

su'na kadar sloganlarla kısa bir yürüyüş yapıldı. 1 Eylül ile ilgili basın açıklamasını düzenleyen çevreler metinlerini okuduktan sonra müzik ve halaylara geçince Akdeniz Selçuk işçileri hazırladıkları basın açıklamasını okuyamadılar. Miting saat 17.00'den 18:30'a kadar sürdü. Miting bitiminde işçi arkadaşlarla sloganlarımızı attıktan sonra, bazı işçi arkadaşlarla Ayışığı Ekin Sanat Derneği'ne döndük.

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Son dönemde Türkiye ve İran'ın Kürt halkına karşı giriştiği baskı ve katliamlara karşı Gazi mahallesinde Mücadele Birliği Platformu tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Saat 19:30'da Gazi Dötr-yol Durağında "Kürt Halkı Yalnız Değildir / Mücadele Birliği PLT" pankartı açılarak atılan sloganların ardından basın açıklamasına başlandı. Basın açıklaması boyunca "Kürt Halkı Yalnız Değildir, Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği, Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek, Kürt Halkına Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız, Kürdistan Faşizme Mezar Olacak, Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" şeklinde sloganlar atıldı. Basın açıklamasında; "Kürt halkı tarihinin en kapsamlı saldırılarından biriyle karşı karşıya. Yüzyıllardır katliamlardan geçirilen yoksul Kürt halkı, bir kez daha ilhakçı devletlerin baskısına uğruyor. Bir yandan İran devleti, bir yandan Türk devleti, Kürt halkına karşı saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Halepçe'yi aratmayacak şekilde napalm kullanıyor, köyleri bombalıyor, halkı göçe zorluyorlar. Kürt halkının etrafını duvarlarla çevirip özgürlük istemini kanla boğmayı planlıyorlar.

Kürt halkının özgürlük savaşının Kürdistan'ın dört parçasında gelişme kaydetmesi, ilhakçı devletleri korkutuyor. Ve özgürlüğü için ayağa kalkan halkı, kanla, terörle, katliamla sindirmeye çalışıyorlar.

Kerkük'ün statüsünü belirleyecek referandumun ertelenmesi, Kürt halkına gözdağı vermek amacıyla Şengal'de yapılan katliamda 700 Ezidi Kürdü katledildi. Bölgede açlık, susuzluk, yoksulluk kol geziyor. Bir halk özgürlük istemesinin bedelini kan ve gözyaşı ile ödüyor.

İran ve Türkiye'nin başını çektiği saldırılara Irak hükümeti de destek veriyor. KDP ve YNK işbirlikçileri ise Kürt halkına karşı yapılan saldırıları "dostlar alışverişte görsün" babında kınamalarla geçiştiriyorlar. Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı yapılan/ yapılacak saldırılardan medet umanlar Kürt halkının katledilmesinden birinci derecede sorumludurlar.

Kürt halkı, gerici burjuva diktatörlüklerine, işbirlikçi burjuvalara karşı savaşımadan özgürlük yüzü göremeyecektir. Emperyalizmin Ortadoğu halklarına özgürlük getirdiği/ getireceği ise koca bir yalandır. Emperyalizm hiçbir zaman halklara özgürlük getirmemiş, hep kan, gözyaşı ve yıkım getirmiştir. Emperyalizme karşı olunmadan özgür olunamaz.

Bütün baskı ve katliamlara rağmen bir gün Kürt ulusu, kendi kaderini özgürce tayin edecektir. Bunun için halkların mücadele birliği mutlaka sağlanmalıdır. Halkların mücadele birliği olmadan ne halkların kardeşliğinden bahsedebilir ne de gerçek anlamda özgürlükten. Özgürlüğü için ayağa kalkmış Kürt halkı desteklenmeden Türk işçileri ve emekçileri, Türk halkı özgür olamaz.

İlhakçı devletlere karşı verilecek mücadele ortak bir mücadeledir. Ve bu mücadele mutlaka iktidarı hedeflemelidir. Bugün varolan siyasi iktidarlar yıkılıp, devrimci bir iktidar kurulmadan ulusların kendi kaderini özgürce tayin etmesinden bahsetmek mümkün değildir.

Biz bugün buradan bir kez daha Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı şiarını yükseltiyoruz. Bir kez daha haykırıyoruz; **KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!, YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!** denildi. Ardından yapılan ajitasyonlarla basın açıklaması bitirildi.

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NDAN BAŞSAĞLIĞI ZİYARETİ

Kürt halkına ve ulusal harekete yönelik inkar ve imha saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Bütün savaş kurallarını geçmişinden beri yok sayan faşist devlet, gerçek yüzünü Şırnak Uludere'de gerçekleştirdiği katliam ile bir kez daha gösterdi. Kimyasal silahlar kullanarak 11 gerillayı 24 Ağustos tarihinde katletti. Ölümsüzleşen 11 gerilladan biri olan 1981 Urfa-Suruç doğumlu Rahime Tuncer (Avesta Amed) için ailesinin oturduğu Antep'in Vatan Mahallesi'nde taziye evi açıldı. Taziye evi binlerce ziyaretçinin akınına uğradı. Bizler de Antep Mücadele Birliği Platformu olarak taziye ziyaretinde bulunduk.

Ziyaretimiz esnasında öldürerek, yok

edeceklerini sindireceklerini sandıkları bir halkın nasıl da şehitlerini sahiplendiklerini nasıl da birbirlerine sıkı sıkıya kenetlendiklerini ve nasıl da katliamcı devlete karşı öfkeyle kuşandıklarını gördük. Kürdistan bayraklarının ve ölümsüzleşen gerillaların resimlerinin de bulunduğu taziye evinde bizler de oraya gelen kişilerle gerçekleştirdiğimiz sohbetlerimizde Kürt ve Türk emekçilerinin bu ödenen bedelleri unutmayacaklarını, bunun mutlaka hesabını soracağını, bu devleti çok iyi tanımamız gerektiğini "demokratikleşiyoruz" laflarının safsataktan başka bir şey olmadığını ve katliamlarına da hızla devam edeceğini ve halkların birlikte mücadelesini sağlamadan

da asla zafer yüzü göremeyeceğimizi belirttik. Bir süre sonra Avesta'nın babası ve abisiyle yaptığımız sohbetlerden sonra taziye evinden ayrıldık.

Katliamlarında sınır tanımayan faşist devlet bu katliamla bir kez daha Kürt sorununa nasıl yaklaşacağını göstermiştir. Son seçimlerde yeniden seçilen AKP hükümeti, Kürt ve Türk emekçi sınıflarına karşı bir savaş hükümetidir. Emekçi sınıflar ve de Kürt halkı asla AKP'nin yalan ve demagogjisine kanmamalı. Tekelci sermayenin topyekün savaş konseptine karşı ezilenler olarak bilinçlerimizi uyanık tutmalıyız. Topyekün savaşa karşı ayaklanmalarla, serhıldanlarla cevap vermek zorundayız. Sorunlarımızın kökten çözümü için yani devrim ve iktidar için mücadele etmekten başka bir yolumuz yok.

Antep
Mücadele Birliği Platformu

PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ 18. YILINDA

Büyük bir düş bizimkisi, bütün bir insanlığı kapsayan ve yaşama umudu hiç tükenmeyen, hayatın engembeli yollarından yürümekten çekinmeyen bir düş. Düş kurmak güzel şey ama onu gerçekleştirmek daha da güzel. İşte bu düşü, çocukların, kimsesizlerin, nasırlı ellerin düşü gerçekleşsin diye bıraktık 18 yılı geride. İşte şimdi devrimin mahallesindeyiz ve devrimin partisi, 18. mücadele yılına girmenin ve savaş bayrağını onurluca taşımanın sevincini, devrimin kalbinin attığı bu mahallede, işçi ve emekçilerle kutluyor. Tüm dünya halklarına ve dünya proletaryasına kutlu olsun.

Büyük yürüyüşün bir yeni yılı daha, sokaklarda işçi ve emekçilerin, gözleri umutla parlayan gençlerin içinde “Kapitalizme Savaş Dünyaya Barış” adı altında gerçekleştirilen bir etkinlikle kutlanıyor. Etkinliğin tam da, 2. paylaşım savaşının insanlığı ayaklar altına alan kara günleri sonunda ilan edilen “1 Eylül Dünya Barış Günü”ne denk gelmesi ise büyük bir isabet oluyor elbette. Neden? Çünkü dünyada gerçek kalıcı barışı ancak sosyalizm sağlayabilir. Türkiye ve K.Kürdistan devriminin öncü partisi, 18. mücadele yılında devrim mücadelesini bir adım daha ilerletiyor.

Güzel ve hummalı bir çalışmanın sonunda işte etkinliğimiz başlamak üzere. Yoldaşlar, gelen insanlar ve çocuklar coşku içinde. Artık son hazırlıklar yapılıyor. Ve genç sunucu yoldaş, etkinliğin başlayacağını, mikrofondan bildiriyor. Gelenler coşkulu bir alkışla karşılık veriyor. Sunucu yoldaş herkesi devrim mücadelemizde ölümsüzleşenler için saygı duruşuna davet ederken, ellerinde Deniz bayrakları olan yoldaşlar, askeri bir düzen içinde gelip sahnenin iki tarafını tuttular. Bir sancak gibi tuttukları Deniz bayrağı, herkese, Denizin mücadelesinin bitmediğini ve “Yolumuz Denizlerin Yolu” diyenlerin kim olduklarını gösteriyordu. Saygı duruşunun ardından bir yoldaş konuşma yapmak için sahneye davet edildi. Yoldaş konuşmasına, “Bugün 1 Eylül. Bugün Dünya Barış Günü. Dünyaya barış gerçekten gelecek mi? Bir gün insanlar gerçekten barış içerisinde mutlu bir şekilde yaşayabilecekler mi?” sorusunu sorarak başladı ve “elbette” dedi. “ama kapitalist bir dünyada değil; ama işçilerin, emekçilerin sömürüldüğü bir dünyada değil; sınıfsız, sömürsüz bir dünyada, insanların insanların ezmediği, insanların gündüzleri aç gezmediği, geceleri aç yatmadığı bir toplumsal sistemde, komünist toplumda dünyaya barış da gelecek, özgürlük de gelecek, mutluluk da gelecek. Bugün 1 Eylül, sadece Dünya Barış Günü değil, bugün aynı zamanda proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninist partinin 18. mücadele yılı, tüm dünya halklarına Türkiye ve Kürdistan halklarına, Türk ve Kürt halklarına kutlu olsun... Biz, Denizlerin yoldaşları olduğumuzu, Denizlerin partisi olduğumuzu tüm dünyaya göstereceğiz... Hepiniz birer Denizsiniz, ve bilin ki bu topraklarda daha çok Deniz var... Bu topraklar devrime gebe, bu topraklarda her an bir kıvılcım bu bozkırın tutuşturabilir. Devrimi başlatabilir... Şan olsun proletaryanın devrimci sınıf partisine, şan olsun Leninist Partiye... İşçiler, emekçiler, kurtuluşunuz devrimde, kurtuluşunuz sosyalizmde. Yaşasın Leninist Parti, Deniz, Yusuf, İnan, Savaşa Devam” diyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından Emeğe Ezgi müzik gurubu sahne aldı ve insanlara güzel ve coşkulu bir dinleti verdi. Emeğin ezgisini yapanlar emeğin kurtuluş mücadelesini buradan yükseltiyorlar. Yaklaşık 1 saat sahnede kalan Emeğe Ezgiden sonra, sahneye şair dostumuz, yoldaşımız Ruhan Mavruk çıktı. O hiç tükenmeyen coşkusu ile bizimle nasıl tanıştığını ve neden hala aramızda bu-

lunduğunu anlattı. Leninist Partinin 18. yılını da selamlayarak güzel bir şiirini okuduktan sonra alkışlar eşliğinde sahneden ayrıldı. Etkinliğin çalışmaları sırasında “Ben de saz çalıp türkü söyleyebilir miyim” diyen genç bir arkadaşımıza yer verdik. Bir parçayla o da, etkinliğimize katkıda bulundu. Genç arkadaşımızın ardından sahneye Grup Silam çıktı. Hareketli parçalarıyla kitleyi coşturan Grup Silam, etkinliğe ritim kattı. Bu arada kitle içinde belli aralıkla “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “18. Mücadele Yılında Leninist Saflara”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” sloganları atılıyordu. Bu sırada sahneye gelen sunucu yoldaşımız, etkinliğin yapıldığı parkın Okul Parkı olarak anıldığını, bu andan itibaren bu parkın, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan’ın adını alacağını duyurdu. Bu duyuru, coşkulu alkış ve sloganlarla karşılandı. Son olarak sahneye ise Cengiz Sağlam çıktı. Sağlam’ın türkülerinden sonra kitle içinden atılan “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” sloganlarıyla son bulan etkinlik, insanlar üzerinde büyük etki bıraktı.

Üzerimizde 18 yılın tecrübesi ve gururu var. Burjuvaziyle dişe diş bir savaşta geçen 18 yıl. Bu büyük yürüyüş sürecek. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı ve tutsak yoldaşlarımıza sözümüz var: onların bayrağını hep yukarıda tutup, devrim mücadelesinin yılmaz savaşçıları olup, devrimin öncüsü olacağız. Bu topraklarda bu parti, devrimi gerçekleştirecek.

Merhaba dostlar, yoldaşlar

1 Eylül bütün dünyada “Barış Günü” olarak kutlanır. Emperyalist-kapitalist sistem varolduğu sürece açlık, yoksulluk ve savaşlar hep olacaktır. Bu nedenle “Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş”mak gerekiyor...

1 Eylül, aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimci sınıf partisinin kuruluş tarihidir. Leninist Parti politikalarının doğruluğu, tarih tarafından kanıtlanmıştır. 2007 1 Mayıs’ının kitlesel ve devrimci eylemi, Leninistlerin “Taksim’de Israr Devrim’de Isrardır” deyip, bu deyimine uygun olarak, tek başına Taksim’e çıkmaları ve sonuç olarak bütün işçilerin Taksim’e çıkmaları politik bir zaferdir.

Biz Devrimci İşçi Komiteleri’nde örgütlü işçiler olarak biliyoruz ki, Partisiz devrim mücadelesi başarıya ulaşmaz. Devrimi yapacak olan biz iş-

çi ve emekçilerdir. Ancak, bize devrimi nasıl ve hangi araçlarla yapacağımız, Partinin yol göstericiliğinde olacaktır.

Bütün işçileri ve emekçi halklarımızı 18. yılında Leninist Parti saflarında örgütlenmeye, mücadeleye çağırıyoruz. Ve diyoruz ki, ŞAN OLSUN PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİNE!

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

**DİK
Devrimci İşçi Komiteleri**

Not: 1 Eylül günü, Gazi Mahallesi’nde düzenlenen etkinlikte DİK tarafından okunan metindir

ANAYASA BURJUVAZİYİ DEMOKRASİ DEVRİMİ

Tekelci sermaye sınıfı elindeki televizyon kanalları, gazeteler gibi dev propaganda araç ve olanaklarıyla, genel seçimler ve Cumhurbaşkanı seçiminden sonra toplumun dikkatlerini “yeni anayasa hazırlıkları”na çevirmeye çalışıyor. Böylece, emekçi sınıfların dikkatini, kendileri için asıl önemli olan şeyden, devrimden, devrimci kitle eyleminden başka yönlere çekmeye uğraşiyor. “Demokrasi mi istiyorsunuz, bakın biz onu getirmeye çalışıyoruz. Eski anayasa baskıcı mı diyorsunuz, haklısınız, işte biz de onu toptan değiştirip özlemini çektiğiniz ‘sivil anayasa’yla sistemi demokratikleştiriyoruz; demokrasi hepimizin hedefi öyleyse gelin birlikte çalışarak bu hedefe ulaşalım” demeye getiriyor. Kitlelerin devrimci eyleminin sonucu olmaması koşuluyla “bu ülkeye komünizm lazımsa onu da getirmeye hazır”dır. Yeter ki, emekçi sınıflar oturdukları yerde otursunlar ya da daha iyisi onunla birlikte hareket etsinler. Tekelci sermaye sınıfı bu yöntemle sadece emekçi sınıfları değil ama örgütlü güçleri de peşine takmaya çalışıyor.

Burjuvazinin politik temsilcileri ve kurumlarının sahneye koyduğu bu oyunun pek de beyhude bir çaba olduğunu düşünmemek gerekiyor. DTP dahil, ortalama sol kesimlerin hemen hepsinin önlerine atılan bu yeme balıklama atladıklarına tanık oluyoruz. Kimisi “anayasa taslağı” hazırlıyor, kimisi AKP’nin hazırladığı taslağı şurasından burasından eleştirerek “daha iyi bir anayasa için” ter döküyor, kimisi “bilim kurulları” oluşturarak hazır taslağı “iyileştirecek” öneriler hazırlamak için kendini paralıyor, temennilerde bulunuyor, burjuvaziye çıkarlarının nerede olduğuna dair akıl veriyor. Kısacası, herkes bu oyunda rol almak, oyuna katkı yapmak, “demokrasi çorbasında benim de tuzum var” diyebilmek için harekete geçiyor. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı ise, şimdilik olan biteni anlamaya; sahnedeki oyunun kendi çıkarlarıyla ilişkisini kavramaya çalışıyorlar.

Fakat hem burjuvazinin hem de bu konuda “demokratikleşme” adına ona yar-

dımcı olmaya çalışanların talihsizliği bu oyunun sahnelendiği sürecin içeriğinde yatıyor. Sürecin devrimci karakteri sınıf işbirliğine izin vermek bir yana bütün sınıfları kendi öz, yaşamsal çıkarları için kıyasıya bir savaş yürütmek zorunda bırakıyor. “Anayasa tiyatrosu”nun sahneye konduğu sırada devrimin gelişimi ve iç savaş düzeyinin, burjuva kurumların sınıf karakterini gizleyen bütün örtüleri yırtıyor; anayasanın gerçek işlevini, varlık nedenini herkesin görebileceği netlikle ortaya koyuyor. Üstelik devrim bunu bizzat burjuvaziye, burjuvazinin askeri ve politik temsilcilerine yaptırıyor.

ANAYASA DEDİKLERİ...

Burjuvazi bir yandan “demokratikleşme” adına yeni bir anayasa hazırlıyor, diğer yandan düzeni korumak için anayasayı nasıl çiğneyeceğinin örneklerini veriyor. Son günlerde DTP’li milletvekilleri üzerinde oynanan oyunlar, kurulan tezgahlar anayasanın işlevi konusunda, DTP’liler dahil belki ortalama sol için yeterince ikna edici değil ama kitleler için fazlasıyla ikna edicidir. Nasıl olmasın! “Vekil dokunulmazlığı” var diye katillere, soygunculara, hırsızlara, dolandırıcılara yıllarca “dokunamayan” Meclis, DTP’li milletvekilleri hakkında alınan yargılama kararına en ufak bir itirazda bulunmadı. “Bir musibet bin nasihatten evladır” derler; biz buna bin kitaptan daha eğitici diyelim. Demek ki, anayasanın da sınırları, anayasa kitapçığında yazılan maddelerde değil, burjuva düzenin varlık koşullarında aranmalıymış.

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı bu önemli dersi şimdi sınıf savaşının ateşinde ezberliyorlar. Devrimin toplumsal ordusu şimdi şunu öğreniyor: Kapitalist toplumda anayasa ezilenleri değil, ezenleri; mağdur edilenleri değil, mağdur edenleri; emekçi sınıfları ve Kürt halkını değil, burjuvaziye, burjuva düzeni, tekelci kapitalist sistemi koruyan bir kaledir. Düzene yönelik her saldırı, önce anayasa denen kalenin bedenlerine çarpmak zorunda. Düzenin varlığı söz konusu olduğunda ise, anayasa kitapçığında ne yazıldığı hiç önemli değil; çünkü

anayasanın maddelerini yorumlamak onu yazarların değil uygulayanların, düzeni koruyanların işidir. Öyleyse, dün “dokunulmazlıkları var” diye Meclisteki hırsız, katil, soyguncu ne varsa onlara dokunmayan yargıçların bugün DTP’li vekilleri yargılama kararı almalarında şaşacak bir yan yoktur. Düzeni asker ve polisle birlikte koruyan, anayasayı uygulayan onlardı; demek ki, anayasayı yorumlamak da onların işiydi. Burjuva toplumun bu tunç yasasını bilmemek bir devrimci için ne acı bir durum! Tekelci sermaye sınıfının Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşın bir parçası olarak yargıçların DTP’li vekilleri yargılama kararı almalarına “ama Anayasa’da...” diye başlayan itirazların nasıl da naif itirazlar olduklarını; düzenin bütün bekçilerinin bu itirazlara nasıl da “bıyık altından” güldüklerini düşünmeden edemiyor insan.

DEĞİŞİMİN NEDENLERİ

AKP hükümeti düzen adına anayasa değişikliğini neden gündeme getirdi? Kimileri, AKP’nin bu girişimini onun “demokratikleşme” çabalarına bağlıyor, kimileri de “liberal-islam” kimliğine ve “ordu karşıtı duruşu”na.. Ama bu tür açıklamaların ya da yorumların gerçek durumla uzaktan yakından alakası yok. Her şeyden önce, AKP’nin ya da tekelci sermaye sınıfını temsil eden herhangi bir partinin “demokrasi” yanlısı olabileceğini düşünmek en hafif deyimle tam bir ayamazlıktır. Devrimci politikayla ilgilenen herkes tekelliliğin demokrasiye değil siyasi gericiliğe karşılık geldiğini; demokrasiyi ortadan kaldırma eğiliminde olduğunu, en azından teorik olarak, bilir. Fakat sıra sınıf mücadelesinin güncel sorunlarının açıklanmasına ya da tahliline geldiğinde, yine herkes marksist düşüncenin bu en temel postulatını tozlu raflarda unuttur.

Siyasi gericiliği toplumsal yaşamın her alanına yayma eğilimi içindeki tekelci sermaye sınıfı yine de “demokratikleşme”den, liberal vs bir anayasadan söz ediyorsa bunun nedenlerini farklı yerlerde aramak gerekir. Tekelci sermaye sınıfını böyle bir konuyu gündeme getirmek zo-

KORUYAN BİR KALEDİR İN ESERİ OLACAKTIR!

runda bırakan nedenlerin başında üzerinde hissettiği toplumsal devrimin baskısı gelmektedir. Anayasa değişikliği gibi bir konunun gündeme getirilmesi ancak sınıflararası güç ilişkileri, sınıf savaşının koşulları kesin bir biçimde hesaba katılarak açıklanabilir. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet uzun sayılabilecek bir süredir toplumsal devrimin baskısını üzerlerinde hissediyorlar ve tam da bu nedenle bütün temel politikalarını, bütün pratik adımlarını bu tehlikenin uzaklaştırılması amacıyla belirliyorlar. Burada asıl amaç bir devrimle gerçekleşebilecek köklü değişimlerin önünü anayasal düzenlemelerle kesmektir.

Burjuvazi ve faşist devlet, toplumsal devrimin bastırılmasının sadece zor yöntemleriyle mümkün olamayacağını bilecek kadar bir tecrübeye sahipler. Bu yüzden, sadece Türk burjuvazisi de değil, genel olarak dünya burjuvazisi, proletaryanın toplumsal devrimini bastırmada zor yöntemlerinin yanı sıra başka yöntemleri de devreye sokarlar. Tekelci sermaye sınıfının Türkiye ve Kürdistan'da bugün yapmaya çalıştığı şey de budur. Bir yandan zor yöntemlerini eşi görülmedik bir vahşetle uygularken (Örneğin Kürdistan'da gerillalara karşı napalm bombası dahil kimyasal silahların kullanılması, karakollarda işkencenin eksik olmaması gibi) diğer yandan iki ülkenin halklarını oyalamak için sözüm ona "demokratik açılımlar" beklentisi yaratmaya çalışıyor. Bir yandan "tek vatan, tek bayrak, tek millet, tek devlet" diye diye meydanlarda şovenizm histerisi yaratmaya uğraşırken diğer taraftan Kürt halkını "özgürlük" vaatleriyle aldatmaya, gerillaya olan desteğini azaltmaya, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların devrimci kitle eylemine olan eğilimlerini kırmaya çalışıyorlar.

Anayasa değişikliğinin gündeme getirilmesinin bir diğer önemli nedeni ise tek elci sermaye sınıfının kendi koşullarıdır. Yaklaşık yirmibeş yıl önce yürürlüğe giren ve onlarca değişiklikten geçen 82' Anaya-

sası bu süre içinde önemli ölçüde değişen sınıf ve güç ilişkilerine artık cevap veremiyor. Bilindiği gibi, bütün üst yapı kurumları gibi hukuk da, yani anayasa dahil bütün yasalar üretim ilişkilerinin, bu ilişkilerdeki değişikliğin, maddi yaşamın, sınıf savaşının arkasından topallayarak gelirler ve gelişmenin belli bir aşamasında politik yapı ve yasalar bu değişikliklere uyum sağlamak üzere egemen sınıf tarafından değiştirilirler. Tekelci sermaye sınıfının AKP hükümeti eliyle gündeme getirdiği anayasa değişikliği ile yapmak istediği şeylerden biri de budur. Bu değişikliklerle burjuva sınıfı, devleti, diğer üst yapı kurumlarını ve bu kurumların bir parçası olarak anayasayı değişen sınıf ve güç ilişkilerine uygun hale getirmeye çalışmaktadır.

Görüldüğü gibi, gündeme getirilen anayasa değişikliğinin ne proletaryanın, emekçi sınıfların, Kürt halkının çıkarlarıyla ne de demokratikleşmeyle bir ilgisi var. Tekelci sermaye sınıfının koşullarını iyileştirmeye, bu anlamda bu sömürücü sınıfın egemenliğini pekiştirmeye; proletaryanın, diğer emekçi sınıfların ve Kürt halkının dikkatlerini bir toplumsal devrimden başka herşeye çekmeye yönelik bu çabalarla devrimci proletarya, teşhir dışında, herhangi bir şekilde ilgilenemez. Devrimin toplumsal güçlerini aksini yapmaya çağırmak, bunlarla oyalamak; "özgürlükçü anayasa", "demokratik anayasa", "halk anayasası" gibi sözüm ona alternatif yaratma çabalarıyla bu tartışmalara katılmak, burjuvazinin kendi egemenliğini güvenceye alma çabalarına ortak olmaktan başka bir anlam gelmez. Bugün sol çevrelerin önemli bir kesiminin yaptığı budur.

DEMOKRASİNİN KOŞULU...

Onyıllar boyunca ağır sömürü ve faşist baskı koşullarında yaşayan Kürt, Türk ve diğer ulusal topluluk halklarının demokrasiye ekmek-su kadar ihtiyaç duyduklarından kuşku yok. Bu anlamda emekçi halkların demokrasiyle ilgili, yalan da olsa, her vaade umutla bakmalarına şaşma-mak gerekir. Devrimci komünistlerin, sınıf

bilinçli öncü işçilerin görevi emekçi kitleleri bu konuda aydınlatmak, gerçekleri anlatmak, uyarmak ve tek elci sermaye sınıfıyla onun politik temsilcileri tarafından aldatılmalarına izin vermemektir.

Peki, demokrasi konusunda gerçek nedir? Burjuvaziyle uzlaşmaya çalışan bütün sosyal reformistlerin ve oportünist siyasetlerin emekçi kitlelere anlatmaktan kaçındıkları gerçek şudur: Tekelci kapitalist üretim ve tek elci sermaye sınıfının egemenliği demokrasiye değil, demokrasinin inkarına dayanırlar. Onlar varlık nedenleri gereği demokrasiyi getirmeye değil, sürekli ortadan kaldırmaya çalışırlar. Bu nedenle, tek elci kapitalist üretim, tek elci sermaye sınıfının egemenliği ve faşist devletin varlığı koşullarında demokrasinin mümkün olabileceğini ileri sürmek emekçi sınıflara söylenebilecek en büyük yalan olur. Ezilen, sömürülen emekçi halklar için demokrasinin koşulu, faşist devleti ve tek elci sermaye sınıfının egemenliğini yıkacak, tek elci kapitalist üretimi ortadan kaldıracak bir toplumsal devrimdir. Emekçi sınıflar, ezilen halklar için aslolan budur. Ancak böyle bir devrimin zaferi, emekçi halklara özlemini duydukları gerçek demokrasiyi sağlayabilir, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin koşullarını hazırlayabilir, burjuva egemenliğin ve faşist devletin en önemli dayanaklarından biri olan zindanları yıkarak tutsakları özgürleştirebilir.

İşte bu nedenle Leninist Parti, proletaryayı, Kürt halkını dikkatlerini kendilerini devrim amacından saptırmaya dönük anayasa değişikliği tartışmalarını üzerine değil, toplumsal devrim üzerine, devrimci kitle eylemi üzerine yoğunlaştırmaya çağırıyor. Devrimci işçilerin yapmaları gereken şey, anayasa değişikliği tartışmalarına katılmak değil, ama Leninist Partiyle birlikte devrim mücadelesinin anayasal değişiklik vb oyalamalarla hedefinden sapıtılmasına karşı mücadele etmek; devrim mücadelesini kararlı şekilde sonuna kadar götürerek bir devrimle burjuva egemenliğin yıkılmasını ve geçici devrim hükümetinin kurulmasını hedeflemektir. □

Türkü Söyleyen Zindanlara Mektup Var...**"DURUŞUNUZ EYLEMLERİNİZ VE VARLIĞINIZLA
ÇOK İYİ BİKER YOL GÖSTERİCİSİNİZ..."**

Merhaba...

Biz hiç tanışmadık, birbirimizden uzaktayız ama ben sıcağını, inancını buradan hissediyor ve kararlarımı sıkı sıkıya bağlıyorum. Sen umut, yaşam sevinci taşıyıcısın. Seninle aynı gökyüzü altında seni bilerek, tanıyarak yaşamak ne güzel!

Sana kendimden bahsedeyim. Etrafı ilk anlamaya ne olup bittiğini gözlemeye başladığımda hayat, tüm yaşanasılığına rağmen insanların mutsuzluğu, ezilmişliği, yoksulluğu ve tüm bunların karşısında çaresiz duruşlarıyla gösterdi kendini. Biz yani insanlar, mutluluğu birlikteliğimizde arardık, gülümseyişinde sıcak bakışında sevdiklerimizin. Sonra başka insanlar girdi hayatımıza okulda, işte, sokakta ve onlarla birlikte küçümseme duygusu getirdiler. Hem kendi kendimize hem de sevdiklerimize yabancılaştırdılar bizi. Mutsuzluk getirdiler. Birlikteliği sıcak bakışları sildiler. O zamanlar sizden bahsedenler olurdu. Şarkılarda, şiirlerde, kitaplarda tanıdım sizleri. Şarkınızı duydukça, şiirinizi okudukça güç, cesaret ve umut oluyordunuz bende. Tüm bunları topladım ve düşündüm. Neden? Ne yapmalı? Neden sorusuna parça parça cevaplar buluyordum, sonrakine de küçük küçük çözümler. Mesela bir an önce okulumu bitirip işe girmeliyim, para kazanmalıyım kendimce. Ama onlar çok iyi anlaşılıyordu; yoksulluğumuzla birlikte insanlığımızı da alıyorlardı, kendileri gibi oluyorduk. Kendine yabancı, sorgulamayan, kişiliği çevresindekiler arasında kaybolup gitmiş bireyler oluyorduk. Onlar çok iyi çalışıyorlardı. En adi yanlışlarını tartışılmaz doğrularımız yapıyorlardı. Bizim ürettiklerimizle güçleniyor, bizim ürettiklerimizle korkutuyorlardı bizi.

Sizden gelen güç, cesaret, umut hiç bitmemişti belki ama

yavaş yavaş kayboluyordu. Sonra sizinle tanıştım. Bana sorduğunuz soruların cevabını getirdiniz. Kitaplardan, insanlardan hayattan öğreniyorum neden sorusunun cevabını. Senin inancından, cesaretinde, kararlığında ne yapmak gerektiğini buluyorum. Gün geçtikçe emin adımlarla, bağlılıkla ve yapabileceklerimizi düşündükçe de inançla ilerliyorum bu yolda. Bu kararı kendi kendime vermedim. Hayatın sunduğu tek seçenek. Endişelerim, korkularım da var elbette ama bunlar yolumdan döndürmeyecek.

Sana mektup yazmaya karar vermem, senin bir arkadaşaya yazdığın mektubu görmemle oldu. Onunla yeni tanışmıştık. Cezaevinde geçirdiğin gününü anlatırken yansıttığın soğukkanlılığın dikkatimi çekmişti. Orası insanları mücadeleden döndüren en büyük korkuları ve ezici gücün silahıdır. Sen ve arkadaşların orada yaptıklarınız ve yaşadıklarınızla bu silahın asla dönüş noktası olamayacağını çok iyi gösteriyorsunuz. Korkuları çözüyorsunuz. Duruşunuz, eylemlerinizi ve varlığınızla çok iyi birer yol göstericisiniz.

Kendi çelişkilerimi hatırladıkça anlıyorum ki bu yola girmek uğraş ve emek gerektiriyor. İnsanların başka seçenekleri yok ama bu dolambaçlı yolun önüne ön yargılarıyla duvar örmüşler. Gidebilecekleri başka yol da yok, ilerleyemiyorlar. Bizim görevimiz bu duvarları yıkmak. Duvar yıkılınca akın akın gelecekler. Şarkılarımıza ses, şiirlerimize söz olacaklar. Bu heyecanı ve coşkusu besliyor bizi. Duydum ki 24 Ağustos doğum gününü. Mektup gönderdiğin arkadaş söyledi. Doğum gününü en içten dileklerle kutlarım. Sahip olduğun erdemlerle mutluluklar ömür boyu seninle olsun. Hewallerine umut, sevgi, coşku yüklü selamlar gönderiyorum. Kendinize iyi bakın... Görüşmek umuduyla... Sevgiler...

Nehir

Not: Bu mektup Gebze zindanındaki Leninist kadın tutuk Sak Serpin KABLAN için kaleme alınmıştır.

**Daha Nice Devrimler
Yaratmaya Devam Edeceğiz**

Toplumsal bir devrim, asla, tek bir ayaklanmanın vurduğu darbeden oluşmaz. Aksine o, onyılların birikiminin, ardına gelen yüzlerce, binlerce devrimci olayın bir sonucudur. Ve ileride bir gün, devrimin tarihini okuyacak olan gelecek kuşaklar, bundan tam 17 yıl önce, sakin limanlara demirlemeyi reddeden o geminin, sadece "yürek-bilinç-silah"la, dalgalı okyanuslara açılışını, coşku ve ibretle dinleyecekler.

Onyediy yolda hep gücümüzün ötesinde yükler taşıdık. Reformist ağızlarda çürütülen Denizlerin mirasını tek başına taşımak gibi, başlı başına muazzam bir sorumluluğun altına

girenken, mutlaka başaracağımızı biliyorduk. Ve bugün, Denizler "zararsız bir gençlik ikonu" haline dönüştürülemediyse eğer, bu bizlerin kan bedeli çabalarının sonucu olmuştur. İşte bu, yoldaşlar, durgun dalgalı limanlardan ayrılarak ilk devrimini gerçekleştiren o geminin, ikinci önemli devrimidir. Aynı kararlılıkla 1 Mayıs Alanını proletaryanın kavga alanı olarak yaşatmaktaki ısrarımız, 2007'nin görkemli 1 Mayıs'ını yarattı. Hiç kuşkusuz, bu da bir devrimdir.

17 yıla, bunlara benzer daha bir dizi devrimler sığdırdık. Gözaltı tezgahlarından, zindanlardan ve çatışmalardan geçerek çelikleşti bu gemi, hiç bir fırtına onu yıkamadı. Ve toplumsal devrimin, iktidarın fethiyle taçlanacağı o büyük güne dek, daha nice devrimler yaratmaya devam edecek. Bilinç, yürek ve silahla...

Leninist Bir Tutsaktan 1 Eylül Mesajı

BİR İŞÇİNİN PARMAKLARI KOPTU AMA PARMAKLARINI KOPARAN MAKİNE DEĞİL PATRONU

26 yaşında Tokatlı bir işçi... Annesi ve 6 kardeşiyle birlikte İkitelli'de dükkandan bozma bir evde kalıyordu. İşsiz geçen günlerin ardından, bir akrabasıyla birlikte Marmara Sanayi Sitesi'nde askı yapımı üzerine bir firmada iş buldular. Daha 3 hafta olmuştu ki, önce akrabası işten çıkarıldı. Tokatlı işçi, çay molasında iken akrabasının çıkarıldığını öğrendi.

O sırada işçi arkadaşlarından biri, bu konu üzerine alaylı alaylı konuşunca Tokatlı işçi (diğer işçilere göre, hap ya da bali gibi birşey kullanıyordu) avazı çıktığı kadar bağırarak, alay eden işçinin üzerine yürüyor. Bu arada toplantıda olan patron ve yönetimdeki diğerleri tarafından da sesi duyuluyor ve onlar da Tokatlı işçinin üzerine yürüyorlar. Bunun üzerine onları da tehdit eden işçi, patron ve adamları tarafından depoya götürülerek dövülüyor. Yine, işçi arkadaşlarının anlatımıyla, iki gözünün de çevresi patlamış ve yüzü

kanlar içinde kalmıştı. Bu arada, kaçmak isterken de parmakları kapıya sıkışıp kopmuştu.

Olayın sonrasında annesi hastaneye koştu. Parmaklarının koştüğünü görünce, polislerle birlikte işyerine gitti ve işçinin kopan parmaklarını pres makinesi ile demir kapının arasında buldular. Hemen hastaneye getirilip donduruldu ve parmakların bir kısmı dikildi. Tüm masraflar ailenin boyunu aştığı için, patronun masraflar istendi ama patron bunu kabul etmedi ve Şişli Etfal'e 20 bin liralık senet bırakılarak eve gidildi.

Bir işçi, yaşanan olaydan çok etkilenmiş. İlk gün çok korkmuş, acaba benim yüzümden mi ol-

du diye, çünkü o, alay eden işçiyle bir olmuş. Sonra düşünmüş. Tokatlı işçinin korkusuzluğu, kullandığı uyuşturucunun etkisinden kaynaklanıyor ve suçu, sesinin fazla çıkması. Bunu söyleyen işçi arkadaş da, patronundan çok çekiniyor. Döver diyor. Ve diğer işçiler de patronundan çok çekiniyor.

**Marmara Sanayi Sitesinden
Bir İşçi/ İkitelli**

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK..!

Yaklaşık 16 aydır devam eden TÜMTİS sendikası işçilerinin direnişi zafere sonuçlandı. Antep büyük şehir belediyesine bağlı belediye otobüslerinin özelleştirilmesine karşı başlatılan bir dizi eylem yapan işçilere rağmen özelleşen otobüsler Kevser turizm adına satıldı. Kevser turizm aldıktan sonra işçilere ve halka karşı hak ihlallerinde bulunuyordu. İşçilerin maaşları düzenli ödenmemeye başlanmıştı. Yani sıra 53 işçi sudan sebeple işten atıldı. Ve bu işçilerin yerine 1000 de bir ortaklık sözleşmesi yapan işçiler alındı. Amaçları şirkete ortak olduğu zaman sendikacı olmalarını ortadan kaldırıyor. Bu tür uygulamalara karşı TÜMTİS sendikacı işçiler örgütlü hareket ederek eylemlerine devam ettiler. Balıklı Parkı ve Belediye önünde aylarca oturma eylemi yaptılar.

İşçilerin yaptığı bütün eylemlere bizler de Antep Mücadele Birliği Platformu olarak Genç Emekçiler Birliği, Ayışığı Sanat Merkezi, Devrimci İşçi Komiteleri ve Grup Deniz Eziği olarak sürekli yanlarında olduk ve yaptıkları eylemleri destekledik. 28 Ağustos tarihinde Devrimci İşçi Komiteleri adına sendikayı ziyaret ettik. DİK adına Yılmaz Ekşi'nin katıldığı ziyarette sendikacı işçilerle ve sendika başkanıyla yapılan sohbetlerde kapitalist sistemin işçilere yıkıma sürüklediğini ve bazı sendikaların sermayenin yanında olduğunu vurgulayarak TÜMTİS Sendikasının yaptığı eylemlerden kaynaklı ve işçilere yapılan hak ihlallerine karşı tavrından kaynaklı tebrik etti. İşçilerin öz örgütlenme-

si olan Devrimci İşçi Komitelerinin çalışmalarından ve hedeflerinden bahseden Ekşi "ancak kurtuluş işçilerin hep birlikte mücadelesi ile mümkün olacağı ve sosyalist toplumla gerçek zafere varılacaktır" dedi. Yani sıra Mücadele Birliği dergisi olarak sendika başkanı Kenan Öztürk ile bir röportaj yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Bize 16 aydır süregelen direnişiniz den bahseder misiniz?

K.Öztürk: Belediye otobüslerinin özelleşmesi özel bir taşeron şirkete verilmesi ile ilgili uzun süre sendika olarak mücadele yürüttük buna karşı. İmza kampanyasının yanı sıra oturma eylemleri, basın açıklamaları düzenledik. 80.000 imza topladık. Yaklaşık 130 mahalle muhtarı imzalı kaşeli belge sundular. Antep kamuoyu bunu sahiplenerek devrimci demokrat kitle örgütleri, sendikalar özelleşmeye karşı çıktı. Bütün tepkilere ve eylemlere rağmen belediye başkanı otobüsleri özelleştirdi.

Y.E. Mücadele Birliği: Otobüsler özelleştikten sonra, işçilere karşı ne gibi hak ihlalleri yaşandı?

K.Öztürk: İlk yaptıkları şey sendikamızın tasfiyesi ve var olan örgütlülüğü dağıtmaktı. Bununla birlikte sendikacı işçileri işten çıkarmakla başladı ve 53 tane sendikacı işçi işten yüz kızartıcı suç bahanesiyle işten atıldı. Bu atılmaları karşı yaklaşık 4 ay direniş devam etti. İşyeri önünde devam eden direnişin yanı sıra işçilerin eş ve çocuklarıyla belediye önünde eylemler, basın açıklamaları, yürüyüşler gerçekleştirildi. Seçime beş on gün

kala direnişi belediye önüne taşındık. Belediye önünde oturma eylemi yaptık. Yanı sıra örgütlü olduğumuz iş yerlerindeki işçiler belediye önünü ziyaret etti ve direnişe destek verildi. Bu mücadele sonucunda geri adım atıldı. İşten atılan işçilerin 38'i iş başı yaptı. Diğer işten atılan işçiler de yavaş yavaş işe almaları yapıyor ve hala bunlar için görüşmeler yapılıyor. Buradaki mücadele kararlı davranmakla işçiler bilinçlenmesiyle, yapılan destek eylemleriyle, ve demokratik kitle örgütlerinin sahiplenmesi maddi manevi desteğiyle bu mücadele kazanıldı. Dolayısıyla taşeron şirketin sendikayı tasfiye etme girişimi de boşa çıkarıldı.

Y.E. Mücadele Birliği: Şuan işçilerin çalışma koşullarıyla ilgili bir şikayetleri var mı?

K.Öztürk: Ödemelerle ilgili sıkıntılar vardı. Aylıkların verilmemesi, yanı sıra ücretlerin 10 gün 15 gün geç ödenmesi gibi. Buna karşı işçiler şöyle bir karar aldılar. Eğer ücretlerimiz zamanında ödenmezse bütün otobüsleri garaja çekerek çalışmayacaklarını ve işyerinde eyleme başlayacaklarını açıkladılar. Bunun üzerine taşeron firma ve belediye ile görüşmelerde bulduk. Ve bize yarın saat 14:00'a kadar müsaade etmemizi istediler. Bizler de 14:00'a kadar bekledik ve maaşlarımız ödenmeye başladı. Böylelikle bu sorunu da mücadele yöntemiyle çözmüş olduk.

**ZAFER
SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

"Bizler Birer Damlayız Ve Birleşirsek Nehir Olup Daha Güçlü Akabiliriz"

Merhaba Y.E. Mücadele Birliği emekçileri ve okurları... Sizlerle, tekstil sektöründe çalışan 2 işçi arkadaşımızla yaptığımız röportajı paylaşmak istiyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba arkadaşlar, bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Zafer: 30 yaşındayım, tekstil işçisiyim. 10 yaşımdan beri kesintisiz çalışıyorum. Çocukluk dönemimde hem okula gidip hem de çalışıyordum. Ekonomik durumdan kaynaklı ortaokul 3'ten terk yapıp, tekstilde sürekli işçiliğe başladım.

Deniz: 24 yaşındayım. Ben de tekstil işçisiyim. Tekstile yeni başladım. Ama 12 yaşından beri işçilik yapıyorum.

Mücadele Birliği: Peki arkadaşlar bize tekstil sektöründeki çalışma koşullarımızdan bahseder misiniz?

Zafer: Günde 12 saat çalışıyoruz. Çalışma koşullarımız çok ağır. Yemeğimiz karşılanmıyor, toz toprak içinde, karanlık bir ortamda esir kamplarındaki insanlar gibi çalışıyoruz. Bundan daha da kötü koşullarda çalışan işçi arkadaşlarımız var başka atölyelerde. Mahalle aralarında, hiç güneş yüzü görmeyen bodrum katlarında, rutubetli ortamlarda, çocukların düşük ücretlerle çalıştırıldığı atölyeler. Bu sektörde özellikle çocuk yaşta çalıştırılıyor. Sömürüyü kat kat artırmak için ucuz iş gücü olan çocuklar tercih ediliyor. Bu çocuk işçiler 30 ile 90 milyon arasında değişen haftalıklarla çalıştırılıyor. Çocuk işçilere fiziki şiddet uygulanıyor. 3-5 kuruş niyetine bu duruma ailelerde göz yumuyor.

Cumartesi-Pazar günleri de çalıştığımız oluyor ama mesailerimiz ödenmiyor. Sigortamız hiçbir şekilde yok, sigortası olanları da yarı yarıya ödeniyor. Devlet bu durumu umursamıyor, çünkü bu durum devletin işine geliyor.

Deniz: Ben de 12 saat çalışıyorum. Her gün öğlen yemeğimiz 1 milyonluk döner. Yediğimiz yemekten ne kadar sağlıklı olduğumuzu düşünebilirsiniz. Yaşları 13-20 arası bayan arkadaşlar günde 12 saat ayakta çalışıyor. Sağlıksız beslenmelerinden kaynaklı bün-yeleri bunu kaldırmıyor ve de bayan arkadaşlar sık sık bayılıyor. Patronun bu durumlar karşısındaki tavrı umursamazlık, hakaret ve aşağılama oluyor. Örneğin mesai ücretini isteyen bir işçi arkadaşın patronun alay eder gibi cevap veriyor. Patron, bu işyerinde hiç kimsenin hakkının yenmediğini söylüyor. Fakat, neredeyse hiç kimsenin sigortası yok. Ben günde 12 saatin karşılığı olarak şu an 70 milyon haftalık alıyorum. Buradan da patronun hiç kimsenin hakkını yemediğini çıkartabilirsiniz. Sabah işe başlama saatimiz birkaç dakika erken oluyor ama çıkış saatimiz umursanmıyor. Zil her gün 10-15 dakika geç çalıyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Arkadaşlar, biliyoruz ki örgütsüzlüğün en yoğun olduğu ama sömürünün de en pervasızca olduğu sektörlerden biri de tekstil. Sizce bunun başlıca nedenleri nedir ve buna karşı neler yapılmalı? Bu soruya isterseniz ortak cevap alalım arkadaşlar.

Zafer ve Deniz: Özellikle işçiler arasında uygulanan farklı ücret politikası çok etkili oluyor. Haftalıklar 30 milyon ile 250 milyon arası değişiyor. Bu durum işçilerin arasında çok büyük kopukluk

yaratıyor. Ayrıca bilinçsizlik, yaşam koşullarının yarattığı bencillik, işsizlik korkusu vs.

Mesela, işçilerin bir araya gelebileceği örgütlenmeler yaratılmalı. Örgütsüzlükten rahatsız olan işçiler arasında çalışma yürütülmeli. Bu çalışmaları yapacak olan arkadaşların da kendilerini değiştirmeleri gerekiyor. Yani değişmek-değiştirmek, gelişmek-geliştirmek için bir politik bilince ihtiyaç vardır. Bunun için işçileri bir araya getirecek örgütlenme biçimleri oluşturulmalı. Bu örgütlenmeler, işçilere politik bilinç götürmelidir. Yaşamsal koşullarının değiştirilebilecek olduğunu gösteren örgütlenmeler. Bunlar yasal ve yasadışı örgütlenmeler olabilir.

Y.E. Mücadele Birliği: Peki arkadaşlar, devrimcilerle tanışmadan önce yaşama bakış açınızla, tanıştıktan sonra yaşama bakış açınız arasında fark var mıdır?

Zafer: Devrimcilerle tanışmadan önce de bu yaşam koşullarından rahatsızdım. Yaşam koşullarının değişmesi gerektiğini düşünüyordum. Ama devrimcilerle tanıştıktan sonra yaşam koşullarının değişmesi üzerine daha derli-toplu, daha detaylı bir şekilde kafa yormak gerektiğini gördüm.

Örgütlülüğün gerekliliğini daha iyi görüyorum. İnsan, daha iyi bir yaşam için mücadele edildiğini gördükçe bu örgütlülüğün dışında kalınmaması gerektiğini anlıyor ve kavıyor. Eğer örgütsüz kalırsa bu yaşam koşullarının daha da kötüleşeceğinin farkına varıyor. Ben birey olarak değişebiliyorsam, herkesin değişebileceğine inanıyorum. Ve değişen her bireyin bir başkasını değiştirebileceğine inanıyorum. Eğer değişim ve gelişim olmazsa çürüme olur. Çünkü biz insanız ve hayvanca bir yaşam istemiyoruz.

Deniz: Devrimcilerle tanışmadan önce kendi halimde yaşıyordum. Hiçbir şeye tepki göstermiyordum. İnsanların aç olmasına, yoksul kalmasına ve çürümesine kafa yormuyordum. Kendi iç sorunlarımla yaşıyordum. Küçük-burjuva yaşam alışkanlıkları olan bir insandım. Leninistlerle tanıştıktan sonra açlığın, yoksulluğun, yozluğun yüksek boyutlarda olduğunu, bunun nedeninin kapitalist sistem olduğunu gördüm. Marksist-Leninist kitaplar okuyup, politik olarak bilinçlenip, yaşadığımız hayat koşullarını daha iyi kavrayıp, örgütlenmek gerektiğini gördüm. İnsanların içine gidip daha çok işçi-emekçiye ulaşılması gerektiğini düşünmeye başladım. Kısacası, bu sistemin yıkılması gerektiğini ve yerine sosyalizmin kurulması gerektiğini gördüm.

Y.E. Mücadele Birliği: Son olarak, bu röportaj aracılığıyla işçi-emekçilere, Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Zafer: Bizler bu sistemin bir parçası olmamak adına bu savaşı sürdürmeliyiz. Bu röportajı okuyan başta tekstil işçileri, olmak üzere tüm işçi-emekçileri yanımızda görmek istiyoruz. Bizler birer damlayız ve birleşirsek nehir olup daha güçlü akabiliriz.

Deniz: Kapitalist düzende ezilen-sömürülen Türk ve Kürt halkına söylemek istediğim kısaca şu: Günün acil görevi olan politik örgütlenmeler komite-konseylerde örgütlenip, Leninist Parti öncülüğünde mücadeleyi yükseltelim.

**YAŞASIN TÜRK-KÜRT İŞÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

ADANA'DAN BİR LENİNİST

HERŞEY DEVRİM İÇİN HERŞEY PARTİ İÇİN!

Merhaba Yoldaşlar... Partimizin 18. savaş ve kavga yılını en devrimci duygularıyla selamlıyorum. Yoğun mücadele yıllarından bugüne çok yol kat ettik ve kat edecek daha çok yolumuz var. Elbette ki bu çok kolay olmadı, bir avuç militan kadroyla yola çıkmıştık... 96 Ölüm Oruçları'nda, Ümraniye'de, 19 Aralık 2000 Zindan Savaşları'nda, 2001 Ölüm Orucu Eylemi'nde, 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan Taksim'de militanlığımızı ve devrim iddiamızdaki kararlılığı sergileyerek proletaryanın devrimci komünist partisi olduğumuzu dosta düşmana gösterdik. Doğru politikarlardan asla vazgeçmedik. Tek başımıza kalma pahasına her yıl 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan Taksim'deydik. Ve de 2007 1 Mayıs'ında işçiler-emekçiler Taksim'e akarken, düşmanla göğüs göğüse çarpışırken politikalarımızın doğruluğu bir kez yaşam tarafında ete kemiğe büründürüldü. 2001'de ortalama sol "Üç Kapı Üç Kilit" gibi söylemlerle devletle uzlaşma arayışı içindeyken, Leninist Parti "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" dev-

rimci şiarıyla ortalama soldan bir kez daha ayrılımış ve kendisi dışındaki diğer siyasi hareketler tarafından yalnız bırakılmıştır.

Kitleleri etkileme, teorik birikim-donanım ve devrime yakınlığımız içte ve dışta düşmanın saldırılarıyla karşılık bulmuştur. Her yıl Taksim'i fetheden yoldaşlara azgınca saldırılmış, gözaltına alınmış; Sarıgazi, Adana ve Antep'te ki kurumlarımıza ve yoldaşlarımıza yönelik baskılar artırılmış, her eylemimize-gösterimize copla, şiddetle cevap verilmiştir. Davos eylemleri sırasında diğer Avrupa ülkelerine, elçilik ve konsolosluklara Pentagon ve CIA kaynaklı "Leninist Parti tehlikeli bir örgüt" biçiminde bilgiler verilmiştir. Ama bütün bunlar davamızdaki iddiamızın, doğruluğumuzun, devrime yakınlığımızın göstergesidir. Ve biz bundan korkmuyoruz, aksine onur duyuyoruz. Bizler dostların alkışlarıyla değil, düşmanın dış gıcirtısıyla devrime ilerliyoruz.

Partimizin çetin mücadele yıllarında ölümsüzleşen, güneşe uğurladığımız yoldaşlarımız ö-

lüm karşısında tereddüt etmemiş ve korkmamışlardır. Aysunlarımız, Sibellerimiz, Muratlarımız, Yaşar, Tark, Emin, Aynil, Rasim yoldaşlarımız yoldaşlarından aldıkları bayrağı kararlılıkla taşımış ve aramızdan yalnızca beden ayrılrken bu bayrağı biz yoldaşlarına daha yükseğe "zafere" taşımak için emanet etmişlerdir...

Mücadele dolu yılların ardından edinilen teorik birikimle-donanımla, militanlıkla, kararlılıkla, bağlılıkla, çelik disiplinle, pratikle devrim-iktidar-sosyalizm hedefiyle bir savaş örgütü olma yolunda emin adımlarla ilerleme LENİNİST PARTİ'nin kısa tarihçesi... Ve zafere taşınması gereken, yoldaşlarımızdan devraldığımız orak-çekiçli kızıl bayrak... Leninist Parti mücadele etti, ediyor, edecek, ta ki "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek..."

**HER ŞEY DEVRİM İÇİN
HER ŞEY PARTİ İÇİN!**

**PARTİ BAYRAĞI HER YERE
HER EYLEME!**

AKDENİZ'DEN LENİNİSTLER

Çok uzun süredir yaşamakta olduğumuz, önce kendimize sonra insanlığa karşı olan güvensizliğin, inançsızlığın ve çabasızlığın açıklanması aslında bunların yaşanmasının nedenlerinin sorgulanmasıyla açığa çıkarılabilir. Ömrümüzü, günlerimizi büyük bir hızla tüketirken kendimize, çevremize ne kadar emek, çaba, özveri sarfediyoruz? İnsanlığın, doğanın, yaşamın iflasi karşısında ne kadar ve nasıl mücadele ediyoruz? Yoksa bu yok oluşun, yıkımın yaşanmasının sorumluluğunu, nedenlerini başkalarına mı yükliyoruz? Bunun yanıtı zor değildir. Yanıt kendimize karşı ne kadar dürüst olduğumuzla yakından ilgilidir. Nasıl ki emeğiyle yoksullaştırılan insanların açlıkla mücadele ettiği bir dünyada, haddi hesabı bilinmeyen servetleriyle zenginlerin yaşamdaki duruşu netse bunun yanıtı da o kadar net ve kesindir. Zengin zengindir, yoksul yoksuldur. Bunun orta yolu yoktur. Nedense hep bir orta yol aramışızdır kendimize, gerçeklerden kaçmak için. Ama artık orta

"SAVAŞ MI? SAVAŞILACAK... ÖLMEK MI? ÖLÜNECEK... YETER Kİ ZAFER GÜNEŞ YÜZLÜ ÇOCUKLARIN ÖLSÜN..."

yolun olmadığı bir dönemden geçiyor ve açlığın, yoksulluğun keskinliğinin yüreğimizi parçaladığı, insanlığın yok oluşunun (biz müdahale etmesek) çok uzak olmadığı günlere doğru yol alıyoruz. Çelişkilerin boyuna derinleştiği bir dünyada acaba gerçeklerden daha ne kadar kaçabiliriz, bunu izlemeye daha ne kadar devam edebiliriz? Biz ne kadar kaçsak da, gerçeklerden uzaklaştıkça aslında nasıl bir savaşımın ortasında olduğumuzu görmeye başlıyoruz. Evet, bir savaşımın ortasındayız. Ve bu savaş tüm acımasızlığıyla her yere yayılmakta gün gün büyük bir hızla. Ve biz hala kendimize insan diyorsak insanın insan olma mücadelesini vermeliyiz. Öncelikle şunu bilmeliyiz. Bu öyle bir yoldur ki sınırları bellidir, yani mücadele ya vardır ya yoktur! Bu yola başlarken çelişkilerimizi, geri alışkanlıklarımızı, burjuva kültüre ait tüm bağlarımızı bir yana bırakıp kararlıca yol

almalıyız. Çünkü bu insanlığın yok olmasını içine sindiremeyenlerin, mücadele etmek isteyenlerin seçeceği

bir yoldur. Bu yoldan dönüş yok artık! Savaş mı savaşılacak... Ölmek mi ölünecek... Yeter ki zafer güneş yüzlü çocukların ve yıllardır kendi emekleriyle aç bırakılan, yok sayılan, hiçleştirilen insanların olsun... Bu çok mu zor? Hayır değil. Yeter ki inanalım, inandırılalım insanları insanca yaşam mücadelesine. İnsanlar sahiplendi mi hiçbir güç durduramayacaktır bu yaşam mücadelesini, devrime giden ayak seslerini. Heyecan işi değildir bu. Bütün dünyanın sorumluluğu omuzlarımızda yürümek emin adımlarla. Dünyayı, yaşamı, doğayı ve de insanlığı yok oluşturan bir avuç asalağın imparatorluklarını yıkmaya ve kendi yaşanası dünyamızı kurmaya yönelik ileri atılalım. Daha fazla inanç, daha fazla özveri, daha fazla cesaret, daha fazla devrimci emek...

Akdeniz'den Leninist Bir Kadın

TÜM YETENEKLERİMİ VE BİLİNCİMİ KOLEKTİFE VERMEM GEREKTİĞİNE İNANIYORUM

Önce devrimi kavradım; değişimin, dönüşümün gerekliliğini. Kolektifle birlikte olduğum sürece bilinçlenmenin ışığında kişisel kazanımlarım ve de farkında olmadan kolektife kazandırdıklarım oldu. İlerleme kaydettikçe inancım artıyor, bu inanç beni bir adım daha ileriye götürüyor.

Tüm dünya, doğa, insanlar devrime çok ihtiyacımız var. Bu yol bizi kurtuluşa, onurlu insanlığımıza götürecektir tek yol. Tüm bunlar benim, devrimden beklentilerimi artırdı. Bu beklentilerin karşılığında günlük hayattan arta kalan zamanı değil; kendimi yani tüm yete-

neklerimi ve bilincimi kolektife vermem gerektiğine inanıyorum.

Mücadele yaşamım süresince, içinde yaşadığım geri toplumun; özellikle aile, arkadaş gibi yakın çevrelerin, beni yoz alışkanlıklarla bağlayıp, bir adım dahi geri çekmemesi için kolektifin sorumluluk bilincinin denetimi altında olma zorunluluğu hissediyorum.

Kolektif, seçtiğim bu yolda tutarlılık içinde kalmama ve sağlam adımlarla ilerleme kaydetmeme büyük bir katkı sağlayacaktır. Buna sahip olduğum insani değerlere ve edindiğim bilinçle yüreктen inanıyorum.

İNANÇ, SEVGİ, BAĞLILIKLA... DAİMA...

HER ŞEY DEVRİM İÇİN HER ŞEY PARTİ İÇİN!

Akdeniz'den Bir Leninist

DEVİRİMCİ KOMÜNİST PARTİ 18. MÜCADELE YILINDA ZAFERE GÜÇ VE KARARLILIKLA İLERLİYOR

17 mücadele yılını geride bırakan Türkiye ve K. Kürdistan'ın Devrimci Sınıf Partisi Leninist Parti'nin 18. mücadele yılının ilk günlerinde Adana'da Leninist Partinin gücüne güç, sesine ses kattık.

28 Ağustos 2007

İlk durağımız işçi ve emekçilerin, yoksul Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Şakırpaşa Mahallesi'di. Şakırpaşa Mahallesi'ne gitmeden önce çarşı merkezinde Leninist Partinin 18. Mücadele yılına girdiğini belirten bildirimlerin dağıtımını yaptık. Mahallenin girişinden başlayarak dergi satışı ve bildiri dağıtımını yaptık. Yanımızda bulunana pullamalarımızı uygun gördüğümüz yerlere yapıştırdık.

29 Ağustos 2007

Şimdi sırada Dağlıoğlu, Meydan ve Emek Mahallesi vardı. Bu mahallelerde de yoğun olarak Kürt işçi ve emekçileri yaşıyor. Bu mahallelerde sistemin, işçi ve emekçi gençliği yozlaştırma çabaları giderek artıyor. İkiye ayrılıp, bildiri ve dergi dağıtımımızı sürdürdük. İnsanlarla konuşup dergimizin ve Leninist Partinin politikalarını anlattık.

30 Ağustos 2007

Bu kez Anadolu Mahallesi bizi bekliyordu. Emekçi ailelerin kapılarını tek tek çalarak Kürt halkına yönelik son zamanlardaki saldırılar karşısında neler yapmamız gerektiğini anlattık. Mahalle halkının bizi çok sıcak karşılaması ve bazı ailelerle olumlu uzun tartışmalar yapma-

mız bizi çok sevindirmişti. Bize gösterilen ilgi-den dolayı çalışmayı uzattık. Bildiri ve dergilerimizin dağıtımını yoğun bir şekilde yaptıktan sonra geri dönüş yolunda iş çıkışı saati olmasından kaynaklı yoğun olan duraklarda ve cadde-lerde de bildiri dağıtımını yaptık.

1 Eylül 2007

Atilla Altıkat köprüsüne geldiğimizde durakta servis bekleyen işçiler vardı. Üzerinde "18. Mücadele Yılında Leninist Saflara" Mücadele Birliği imzalı pankartımızı saat 06:30'da Atilla Altıkat köprüsüne astık. Pankartımız uzun süre asılı kaldı.

YA DEVRİM YA ÖLÜM.. AN ŞOREŞ AN MIRIN..!

Adana

Mücadele Birliği Platformu

18. YILINDA LENİNİST PARTİ SAFLARINA

2 Eylül günü, proletaryanın devrimci sınıf partisi Leninist Parti'nin kuruluşunu kutlamak amacıyla, Leninistler olarak Sarıgazi'deydik. Akşam saat 20.30 civarında, Demokrasi Caddesi'ni molotoflarla keserek Leninist Parti'yi selamladık.

Eylemimiz boyunca sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "18. Yılında TKEP/L Saflarına", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri" sloganları attık. Eylem bittikten epey sonra Sarıgazi jandarması, akreplerle sokak aralarında dolaşüyor, Leninistleri arıyordu.

İstanbul'dan Leninistler

* Elimize posta yoluyla ulaşan bu haberi, öneminden dolayı yayınıyoruz

SARIGAZI'DE LENİNİSTLERDEN 1 EYLÜL EYLEMİ

2 Eylül günü Sarıgazi'de meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 20:00'da Demokrasi Caddesinde üzerinde "LENİNİSTLER" imzalı pankart açılarak sloganlarla yürünmeye başlandı. Yürüyüş boyunca sık sık "18. Yılında Leninist Saflara, Deniz Yusuf İnan Savaş Devam, Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları atıldı. Yol boyunca halka propaganda konuşmaları yapılarak; Proletaryanın devrimci sınıf partisinin 18. mücadele yılında olduğu, 18. yıl boyunca iç savaşın içinde çelikleştiği yaratıldığı değerler ve ürettiği devrimci politikalarla öncü konumuna geldiği söylenerek 18. yılında Leninist saflara çağrı yapıldı. Eylem sloganlarla sona erdi.

POLİS KEYFİNCE İNSAN VURUYOR

Bugün, 8 Eylül 2007 sabahı, İkitelli Atatürk Mahallesi 7. Sokağın başında, hırsız olduğu gerekçesiyle Ağrılı Selçuk isimli bir genç, sivil polislerce bacağından vuruldu. Vurulan genç, yere yığıldı. Polis ambulans çağırıp tespit edip tutanak tutacağına, çevrenin tepkisinden de korkup olayı örtbas edebilmek için, hemen yaralı genci araçlarına bindirerek götürdü.

Bu olay, İkitelli'deki demokratik ve devrimci kurumlarca değerlendirildi. Aynı gün, saat 14.30'da Mücadele Birliği, Birleşik İşçi Sendikası, HÖC ve ESP tarafından, son dönemde polisin saldırılarının artmasını keyfi tutumun sürmesini konu alan kısa bir basın açıklaması yapıldı. Son bir ay içerisinde Esenlerde bir, Esenyurt'ta 6 kişi coplu tecavüze uğradı. Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'nde Nijeryalı Festus Okey infaz edildi. Polisin işkence, tecavüz ve infazları artarak sürüyor. TMY ve Polis Vazife ve Selahiyatları Kanunu, bu tür uygulamalara hukuksal zemin hazırlıyor.

Basın açıklaması slogan ve alkışlarla başladı. Mücadele Bir-

liği olarak, "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün" dövizini açtık. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganı attık. Alkışlarla basın açıklaması bitti. Bu sadece mahallemizde gözümüzün önünde yaşananlara seyirci kalmayacağımızın küçük bir göstergesiydi.

İkitelli'den Mücadele Birliği Okurları

SARIGAZI HALK FESTİVALİ'NDE 3. GÜN

Uzun ve yorucu bir günün ardından tekrar sabah oldu. Uyanır uyanmaz hemen festival alanına geldik; gece sabahlayan yoldaşlarımız dinlenmeye gittiler. Halen festivalin ikinci gününde Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin "4 Ateşten Gün 4 Ölümden Gece" adlı şiiri oyunlaştırmasını konuşuyoruz. Belli ki herkesi çok etkilemiş.

Bugün Pazar festivalin 3. (son) günü. İlk günden bugüne ertelenen paneller birlikte iki panel olacak daha sonra konser bölümünde de Grup Emeğe Ezgi sahne alacak. Herkes onları büyük bir heyecanla bekliyor. Standlarımızı tekrardan bir gözden geçirip düzenledik artık güne hazırız.

İlk olarak Nazım Hikmet Parkı'nda saat 14:00'da "Ulusal Sorun" konulu panel gerçekleşti. Panelist olarak Mücadele Birliği, HÖC, ESP ve Partizan'den birer kişi katıldı. Yoğun bir katılımın ve canlı bir tartışmanın olduğu panelde temel olarak; ulusal sorunun kapitalizmle birlikte ortaya çıktığı, her ulusun kendi kaderi tayin hakkının bizlerin iradesi dışında da zaten var olduğu, başka bir ulusu ezen bir ulusun asla özgür olamayacağı söylendi. Ulusal Sorun konulu panelin ardından kısa bir ara verildi. Aradan sonra hemen "Yozlaşma ve Çeteleşme" konulu panele geçildi. Burada da yozlaşma ve çeteleşmenin nedenleri ve çözümleri konuşuldu.

Ardından İdil Kültür Merkezi tiyatro gösterimi gerçekleştirildi. Yozlaşmanın konu alındığı tiyatro gösterimi beğeniyle izlenildi. Havanın sıcak olmasına rağmen var olan kalabalık bugünün diğer günlerden daha kalabalık geçeceğine benziyordu.

Panel ve tiyatro gösteriminden sonra standımıza gittik biraz oturduktan sonra yoldaşlarla park içinde oturanlara bildiri dağıttık. Akşam yedi olmasıyla konserde başladı. Pazar günü olması etkisiyle de giderek artan bir kitle vardı. Tahminimizde yarılmamıştık. Bugün diğer iki günden çok daha kitlesel geçiyordu. Konserler sırasında bizler de Mücadele Birliği dergimizi toplu olarak satış yaptık. Tek sıra halinde tüm alanı propaganda yaparak gezdik. Pek çok yeni insanla tanıştık, sohbetlerimiz oldu. Dergi dağıtımından hemen sonra bildiri dağıtımına geçtik. Ta ki Grup Emeğe Ezgi sahne alana dek. Sahneden Grup Emeğe Ezgi anonsu yapıldığında hemen bildirimizi standı bıraktık Deniz Gezmiş yoldaşın resminin olduğu bayraklarımızla sahnenin önüne gittik. Emeğe Ezgi, konserine Şarkıyla ile başladı. Biz de bu sırada daha önce aldığımız meşaleleri yaktık. Akşamın karanlığında her yer kızıla kesti. Ardından 27 Ağustos'ta ölümsüzleşen Leninist Gerilla Agit için söylenen şarkı ile daha da coşkulandık. Konserin geri kalanında

hep beraber halaylar çektik. Deniz bayrakları çok dikkat çekiyordu. Bayrağı gören yanımıza geliyordu. Hatta birkaç kişi o kadar çok ısrar etti ki onlara Deniz bayrakları hediye etmek zorunda kaldık. Bu da aslında bize Denizlerin halkın yüreğine ve bilincine nasıl nüfuz ettiğini ve onlar tarafından ne kadar çok sevilip sahiplenildiğini gösteriyordu. Doğal olarak Denizlerin yoldaşlarını Leninistleri tanıyan herkes aynı sıcaklık ile karşılıyordu bizleri. Bir ara yine hem güzel hem de komik bir şey yaşandı. 20'li yaşlarda bir bayan geldi yanımıza. Deniz Gezmiş'in resminin olduğu bayrağı göstererek, "bunlar çok güzel fazla var mı" dedi. Biz tutmak için istediğini zannettik elimizde de sınırlı vardı. Gençlerden kimse de elinde büyük bir heyecanla dalgalandırdığı bayrağı vermek istemiyordu. Bayan ısrarla bayrak istedi ve eve götürüp asacağımı söyledi. Ne yaptıysak gençlerden bayrak alamadık. Sonra bayan bize "eğer bayrak vermezseniz çalarım" dedi. Biz hep beraber gülmeye başladık. Tabii konserin sonunda onu standımıza davet ettik. Konser gece bittiğinde bir baktık ki geldi ve bayrak istedi. Biz de büyük bir sevinçle bir tane daha hediye ettik. Konserde Grup Yorum, Nurettin Güleç, Dizez Müzik Topluluğu ve bir çok müzik grubu ve sanatçı yer aldı. Akşam 24:00'a doğru festival konserle birlikte sona erdi.

Daha sonra standlarımızı, bayrak ve pankartlarımızı topladık. Gece 2-3 gibi her şeyi topladık ve derneğimize götürdük. Bir festival daha böyle tatlı bir yorgunluk ve yeni insanlarla tanışmanın verdiği mutlulukla sona erdi. □

YAŞAR YOLDAŞ SEN HİÇ ÖLMEYECEKSİN SENİN HER ÖLÜM YILDÖNÜMÜN BURJUVAZİ İÇİN BİR KORKU GÜNÜ OLACAK

Bu sabah tüm yoldaşlar içimizde daha bir coşku ve heyecanla uyandık. İçimiz kıpır kıpırdı. Alelacele üzerimizi giyindik. Malum bizi bekleyen yoldaşımızı daha fazla bekletmemeliydik. Gerçi kavganın her anında, emekçi semtlerinde kurulan her barikatta, her çarpışmada bizimledir yoldaş, düşman gözlerimizin içine baktığında, göz bebeklerimizde Agit'in gözlerini görür, alınımızda aynı kinin izlerini... Ama bu kez farklı. Yoldaş yanı başımızda olacak, bizden söz alana kadar bizimle konuşacak, sorular soracaktı. Hepimiz bugün onun yanında bir dönüp arkamıza neler yaptığımıza bakacak ve yarının sözlerini verecektik.

Yoldaşımızı daha fazla bekletmemek için otobüslere atladık direkt yoldaşımızın yanına gittik. Gittiğimizde her zamanki gibi tam saatinde buluşma yerinde bizleri bekliyordu. Tüm yoldaşlar heyecanlıydı. Agit yoldaşla buluşmanın, ona tekrardan merhaba diyebilecek olmanın heyecanıydı bu... Agit'in yanına daha önce de gelmiş yoldaşlar olduğu gibi ilk defada gelen yoldaşlarımız vardı aramızda.

Artık Agit yoldaşın mezarı başındaydık. Üzerinde "Agit Yoldaş Ölümsüzdür / Mücadele Birliği PLT" yazılı pankartımızı açarak selamladık yoldaşımızı. Aynı içtenlikle karşıladı bizi. Konuşacak ne vardı ki.. İnsan, sözün yerini eyleme bıraktığı bir yaşamla ne konuşabilirdi.

En iyi söz, ortak amaçlarımız için başlatılan eylemi zaferle sonuçlandırmakla söylenecekti. Biz de bunu yapacak olmanın sözünü vererek başladık söze.

İlk olarak Mücadele Birliği adına bir yoldaşımız söz aldı ve bize Agit'in yaşamını anlattı. Agit'in fedakarlıkla simgeleştirdiğini, bacağına takılı olan platinini çıkarttırmak için ne yaptıysa Agit'in ikna edilemediğini, onun her seferinde önceliği partinin ihtiyaçlarına verdiğini aktardı. Agit'in devrime olan bağlılığı, yoldaşlarına olan sevgisi kadar kini de büyüktü ve sarsılmazdı. Agit yoldaş yaşamının her anında içindeki devrimle yaşayan biriydi.

Bugün Agit'in günüydü. Bir devrimci için en güzel şey yoldaşlarıyla tekrar bir araya gelebilmekse, onlarla sohbet edebilmekse bundan daha güzel şey de onlar için, devrimin zaferi için, parti için adadığı yaşamını yine tüm bunlar için feda ettiği zamandır. O yüzden bugün Agit'in günüydü. Onun içindeki devrimin daha da alevlendiği, genç leninistlere devredildiği zamandı...

Onun gününde onun yanındaydık. Marşlarımızla, türkülerimizle, şiirlerimizle anmamız devam etti. Anmamız boyunca güzel bir paylaşım geçirdik Agit yoldaşla. Eksiklerimizi gördük onları giderdik, daha fazla bizleştik. Bizim için öğretici bir anma oldu. Artık ayrılma vakti geliyordu. Devrimin yiğit neferinin yanından yine ona yaraşır biçimde ayrılmalıydık sesimiz bir bütün halinde birleşti ve tüm mezarlığın her yanını kapladı; "Agit Yoldaş Ölümsüzdür", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Agit Yoldaş Yaşıyor Leninistler Savaşıyor".

“LENİNİST PARTİ BİZİM İÇİN YAŞAMIMIZIN ANLAMLANMIŞ HALİDİR...”

Selam olsun 18. yılında ateşin ve güneşin çocuklarına... Selam olsun 18. yılında umudun ordusuna... Umudun çocuklarına selam olsun 18. yılında... Kendi yüreğinin kabuğunda yaşamayıp da, tüm insanlığın yüreğini, bilincini, cesaretini kuşanıp mavi atlaslara kızıl şeritler çeken kartal yürekliye bin selam olsun... İnsanlığın gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı bir dünyayı kurmak için göğü fethetmek için, kolektif bilincimizin ve kolektif yüreğimizin en sarsılmaz derinliğinden kucaklar dolusu selamlar...

Merhaba Mücadele Birliği Dergisi'nin yürek işçileri ve okurları... Sizlerle, devrim ve iktidar mücadelesini kararlılıkla ve coşkuyla ilmek ilmek dokuyan Leninist Parti'nin 18. yılı nedeniyle genç yoldaşlarımızla yaptığımız sohbeti paylaşmak istiyoruz.

Soru: Devrimci yaşamı ve devrimci mücadeleyi benimsemenizde Leninist Parti'nin hangi temel özellikleri etkili olmuştur?

Serpil: Tanıştığım Leninist yoldaşın söylemlerinin, hayatına yansımış olması bende inanç ve güven yaratan en büyük etkilerin başında geliyor. Gönüllülük temelinde yaptığı devrimci faaliyetle yaşam alışkanlıklarının uyum halinde olması. Devrimi kavrarken, kendi yaşadığım olaylara diyalektik bakışla yorum getirip; toplumda edindiğim önyargıları aşarak objektif bakmamı sağladı. Nedenle sonuç üzerindeki buğunun silinmesiyle kendini göstermiş oldu.

Toplumdaki tıpkı önyargılar gibi dilden dile dolaşan siğ devrimci ifadeler yerine, Parti söylemlerinde her kelime slogan, yazın somut-gerçekçi ve çözüm üreticidir. Komutan CHE'nin “Gerçekçi Ol İmkansız İste!” sözünü doğrulayan Parti, sıradan bir insanın “imkansız” gördüğü devrimi, “gerçekçi” yaklaşımlarıyla kendi bünyesinde somutlayıp, topluma taşımaktadır. Yaklaşımlarının tutarlılığı, deneyimli-genc tüm kadrolardaki ortak söylemleri de, inanç birliğinde açıkça görülmüyor.

Partinin tüm bu özellikleri, kurumaya yüz tutmuş insanlığın yüreğine su serpiyor. Partiyle insanlık filizlenip yeşererek dal dal, ağaç ağaç, orman orman, çiçek açıyor. Bunun kıpırtılarını içimde hissediyorum.

Murat: Örgütlü mücadeleye başlamadan önce çevremde çeşitli siyasi hareketleri gözlemlene fırsatım olmuştu. Bana pek samimi, inandırıcı gelmiyorlardı. Çoğunun yaptıklarıyla söyledikleri tutmuyordu ve kafamdaki soru işaretlerine cevap

bulamıyordum. Sonra Leninistlerle tanıştım. İnsana yaklaşım tarzları çok sıcaktı. Tepeden bakmıyorlardı insana. İnsanı kırmıyorlardı ve öğretmen edasıyla yaklaşmıyorlardı. Esnektiler... Yoldaşlarına düşkündüler.

Mücadele Birliği'ni okumaya başladım. Diğer dergilerden çok farklıydı; bilimseldi. Her şeyi temellendirebiliyor, neden sonuç ilişkisini çok iyi bir şekilde ortaya koyuyordu. Olayları marksist-leninist açıdan değerlendirebiliyordu. Okudukça devrimi ve devrimin zorunluluğunu iliklerimde hissedebiliyordum. Kısaca söylemek gerekirse; yoldaşlarına verdikleri değer ve güven, olayları değerlendirmedeki bilimsellik, devrimi insana hissettirme...

Aylin: Devrimci yaşama, devrimci mücadeleye sempati duyduğum süreçte Leninist Partiyi tanıımıyordum. Leninistler'i tanıdığımda onlardaki kararlılık, tutarlılık, hayattaki duruşları herkesten daha gerçekçi, daha farklı oluşları dikkatimi çekmişti. Ağzından çıkan sözle pratiğin birleştiğini ilk defa Leninistler'de gördüm. Kendime yaratmış olduğum dünyanın yanlışlığını onları tanıdıktan sonra gördüm ve hayatımı anlamlandırmanın gerekliliğini onlarla kavradım. Şimdi biliyorum ki büyük bir hızla yok oluşa giderken, takınılması gereken devrimci duruşun Leninistlerle yani genelde Leninist Parti'yle anlamlaşacağını, savaşımın yani zafere giden yolun Leninist Parti öncülüğünde gerçekleşeceğini inancındayım. Bugünkü süreçte insanlık adına var olan her şeyin yok edildiği, ancak insanlığın kurtuluşunun mücadelesini vermenin mümkün olduğu, olacağı bir Partinin varlığından söz edebiliriz. Bu da bilimsel, nesnel gerçeklikleri kendine temel alan, insanlığa karşı sorumluluğu benliğinde hissedilen ve bunun sadece lafta yapılmadığını gösteren Leninist Parti'dir.

Önder: Öncelikle şunu söyleyebilirim ki devrimci yaşamı, devrimci mücadeleyi benimsememde Leninist Partinin ilkel, tutarlı, uzlaşmaz, iddialı politik duruşu çok etkili oldu. Ayrıca Leninist Parti'nin yaşadığımız sınıf savaşımına dair bilimsel tespitleri, çözümlemeleri ve ortaya koyduğu mücadele yöntemleri, biçimleri. Çünkü Leninist Parti'yi diğer devrimci hareketlerden ayırt eden temel özellik sadece olanı yorumlaması değil, ayrıca olması gerekeni ortaya koymasıdır. Ve de olması gerekeni komünist ilkeler doğrultusunda somutlayabilmesidir. Leninist olmamdaki en büyük etkenlerden birisi de Leninist Kadro kültürüdür. Bilgi birikimi açısından donanımlı, tutarlı, savaşçı, sürekli kendini aşabilme ve yenileyebilme isteği taşıyan, kitlelere güven veren ve de güvenen, her anlamda yoldaşça sıcaklığı hissettirebilen, yüreğini, bilincini devrimci iktidar için ortaya koyabilen cüretli, yaşama sevinci dolu komünist-devrimciler olmaları. Leninist Parti ve kadrolarına baktıkça şunu görüyorum; marksizm-leninizmin somutlanmış canlı hali. **Leninist Parti benim için yaşamın anlamlanmış**

halidir ve de hepimiz için öyle olmalıdır.

Soru: “Devrim Biziz, Biz Devrimiz” şiarını benimseyen genç yoldaşların, kadro adaylarının ve kadroların devrimin güncel olduğu bu “Yeni Evre” sürecinde, günün acil görevi olarak önlerine hangi görev ve hedefleri koymaları gerekir?

Serpil: Devrimin güncelliğini koruduğu bu süreçte, sürecin devrimle, zaferle sonlanması Leninist Parti’nin ve Leninist kadroların hazırlıklarının en üst düzeyde olmasına bağlıdır. “Yeni Evre”nin “yeni insan”ı inancını, sorumluluğunu Leninist Parti’ye olan bağlılığıyla taze tutabilir. Süreç hedeflerin somutlanacağı, bilincin pratikle pekiştirileceği sert bir süreçtir. Aynı zamanda saflaştırıcıdır. Devrimci kadro adayları mücadeleye ayak bağı olan kimi geri alışkanlıklarını açığa çıkarıp içinden söküp atmalıdır. Sürekli sertleşen süreci kaldırmak için değişimi, dönüşümü, ilerlemeyi ancak sürekli kendimizi aşarak, devimci emekle ve özveriyle sağlayabiliriz.

Murat: “Nereye gideceğini bilmeyen bir gemiye hiçbir rüzgar yardım etmez.” Bir şey yapabilmek için öncelikle ne için yapmak gerektiğini bilmek, kavramak, yaşamımızın öz faaliyeti haline getirmek gerekir. Karşımıza çıkan en zor engellerde dahi engeli aşabilmemiz için “devrimin zorunluluğuna”, insanlığın ve doğanın tek kurtuluş yolunun bu olduğuna yürekten inanmamız ve bunu bilince çıkarmamız gerekiyor. İnanç güçlü bir silahtır. Devrimin gerekliliği ve buna duyulan inanç tek başına yeterli değildir. İnsan toplumsal bir varlıktır. Ve bulunduğu toplumdan ister istemez etkilenir. Bu etkilenme içerisinde geri alışkanlıklarda olabilir. Eğer sınıf savaşımının sertleştiği zor bir dönemden geçiyorsak, zor dönemin devrimcisi olmak gerekir. Ve bu zor dönemi, geri alışkanlıklarla kaldırmak mümkün değildir. Bu geri alışkanlıkları derhal terk etmeliyiz.

Biz devrimden çok şey bekliyorsak devrimde bizden çok şey bekliyor. Gittiğimiz her yerde, bulunduğumuz her ortamda devrimin çıkarlarına göre, çelik bir disiplinle ve sorumluluk duygusuyla hareket etmeliyiz. Unutmayalım ki kaybettiğimiz her saniyede insanlık Irak’ta katlediliyor. Afrika’da açlıktan ölüyor, dünyanın bir çok yerinde sömürülüyor, yaşamdan kovuluyor... Doğa isyan ediyor... Ve geri gelmemek üzere bizi terk ediyor. Artık devrim tarihsel bir zorunluluktur. Ve yaşam biz “Yeni İnsan”lara ayağa kalkıp isyan etmeyi, kapitalizmi yıkmayı, sosyalizmi inşa etmeyi emrediyor.

“Devrim Biziz Biz Devrimiz” şiarını yükselten tüm genç yoldaşların, kadro adaylarının ve kadroların insanlığın kurtuluşu davası olan devrim ve sosyalizm mücadelesinde tarihe “Leninist’che” ad koymak için Leninist Parti öncülüğünde tüm yüreklerini, bilinçlerini, yaşamlarını seferber etme zamanı.

Aylin: “Devrim Biziz Biz Devrimiz” şiarını içselleştirdiğimiz sürece bu söz havada kalır. Evet, lafta “Biz Devrimiz” diyebiliriz ama önemli olan “Biz Devrimiz”in yanında “Devrimin Biz” olmasıdır. Yani sadece sözle değil, pratiğimizle de bunu hissetmeli, hissettirmeliyiz. Yaşananlara kayıtsız kalma-

malı, yaşananları hayatımızda somutlayabilmeliyiz. Bugünü yarına taşıırken en önemli görevimiz hiç tanımadığımız insanların acılarının, açlıklarının, yaşayamamışlıklarının sorumluluğunu hissedip, yüreğimizde taşımamızdır. Ama bundan salt sorumluluğu hissedip, hiçbir şey yapmamak anlaşılmasın. Bunun sorumluluğunu yüreğimizde taşımak zorundayız. Çünkü insanlık yok oluyor, doğa haykırıyor: Beni yok oluştan kurtarın. Bu sese daha fazla kayıtsız kalamayız. Yapmamız gereken doğayı, insanlığı tüketenlere karşı acımasız, sert ve onurlu bir duruş sergilemek. Yani savaşmak ve devrimci savaşımı yükseltmek. Bu savaşım mücadelesini “ben” olarak değil “biz” olarak gerçekleştirmeliyiz. Devrimcileşmeli, devrimcileştirmeli ve insanlığımızı yok oluştan kurtarmalıyız.

Önder: Öncelikle içinde bulunduğumuz “Yeni Evre” sürecinin niteliğinin kavranması gerektiğini düşünüyorum. Eğer devrimin öngününde olduğumuzu ve devrimin güncel olduğunu iddia ediyorsak bu güncelliğe, somuta ve iddiaya göre yaşamalı ve de devrimin-kolektifin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlıklarımıza hız vermeliyiz. Buna göre konumlanmak gerekir. Unutmayalım ki kapitalizmin insanlığı, doğayı ve toptekün yaşamı yıkıma ve de yok oluşa doğru sürüklediğini, bu iğrenç ve aşağılık yaşamdan baktığımızı-ığrendiğimizi söylüyoruz. Söylemekle kalmıyor, bu insanlık dışı, akıl dışı sistemi yıkmak gerektiğini yerine işçilerin-emekçilerin iktidarını kurmak iddiasında olduğumuzu haykırıyoruz. İşçi-emekçilere yürekleriyle-bilinçleriyle kelimenin tam anlamıyla insanca yaşayabilecekleri bir sosyalist toplumu kurmaları için bizleri “gündüzlerinde sömüren, gecelerinde aç yatıran” bu aşağılık kapitalist düzeni yıkmaları çağrısında bulunuyoruz.

İddiamız büyük ve de büyük olduğu kadar günceldir, acildir, zorunluluktur. O zaman üstümüze düşen görev ve sorumluluk bu iddiayı her soluk alışımızda, her nabız atışımızda hissedebilmek ve gerçekleştirmek için sürekli kendimizi aşarak, yenileyerek devrimimizin ve kolektifimizin ihtiyacının olduğu yerde devrimi pratik olarak örgütlemek. Yani “Söylemenin En İyi Yolu Yapmaktır”

İnsanlığın umudu olma sorumluluğuyla, 18. savaş yılında tarihe “Leninist’che” ad koyacak olan kolektifimizi “örgütlü güç”ten “güç örgütü”ne yükseltmek için bitmek bilmeyen bir emekle, özveriyle, sabırla, cesaretle, bağlılıkla ileri atılmalıyız. “Yeryüzünün Lanetlileri”ni onları bu yaşamda “Lanetleyen” kapitalizmi yıkmak için örgütlemek ve gelmekte olan “Son Kanlı Kavgalı Savaş”a hazırlamak zorundayız. Ama en önemli genç yoldaşların, kadro adaylarının ve kadroların her açıdan hazır olmaları gerekiyor. Artık şunu yüreğimize, beynimize iyice kazıyalım: “YA DEVRİM YA ÖLÜM!”

**PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME!
HER ŞEY PARTİ İÇİN HER ŞEY DEVRİM İÇİN!**

AKDENİZ’DEN LENİNİSTLER